

A L S Ó V Á R O S I H A R A N G S Z Ó

A nagykanizsai Szent József plébánia lapja VIII. évf. I. szám 2013. január hónap

Aknamunka

Épp egy gyermekprogramról furikáztam haza a távolabb lakókat... A kedélyes kvaterkázás, egyszer csak váratlan fordulatot vett.

- Képzelve, atya, a tanárnő ma megint a papokat szidta órán! Azt mondta, hogy a szegény emberektől kicsikarják a pénzt, maguk pedig jókat esznek-isznak rajta. Csak a hasukat hizlalják és álomautókon suhannak – vetette föl egy bakfis, a válaszat várva.

Többen ültünk a kocsiban, a hirtelen „témaváltás” bizony készületlenül ért. Jobbnak láttam „rövidre zárni” a kérdést, hiszen sem a hely, sem az idő nem volt alkalmas a dolgok „helyre tételére”.

Túl azon, hogy az ominózus kirohanás a legvadabb időköt idézi, javaslom, ne menjünk el a probléma mellett. Rendkívül veszélyesnek tartom a tekintély ilyenfajta lerombolását. Aki ezt teszi, vagy társul ehhez a „fősodorhoz”, bizony a tűzzel játszik. Nemzetünk mostani sanyarú állapota részben éppen ennek a tekintélyrombolásnak köszönhető. Ha nincsenek közbizalmat élvező, irányt mutató vezetőink a kicsiny közösségektől egészen az állami vezetés szintjéig, akkor a „tohuwabohu”, a káosz felé lépdelünk. Magam, ha a hittanosok beszélgetéséből hallok tanárokat becsmérő kijelentést, azonnal közbeszóllok és rendre utasítom a nyelvüket élezőket.

Amúgy a testalkat sok összetevős vala-

mi. Genetikus meghatározottság, mozgásszegény életmód, egészségtelen táplálkozás, vagy pszichés okok egyaránt megbújhatnak a háttérben. Ezt katedrára vinni és serdülők elé tálalni finoman szólva is a prudencia (bölcsség) hiányáról árulkodik. Amivel pedig itt találkozunk, azt tudatos hergelésnek, hangulatkeltésnek hívják. (Egyébként, ha körülnézek azok között az atyák között, akiket közelebbről ismerek, egyáltalán nem ilyen kép tárul elé.

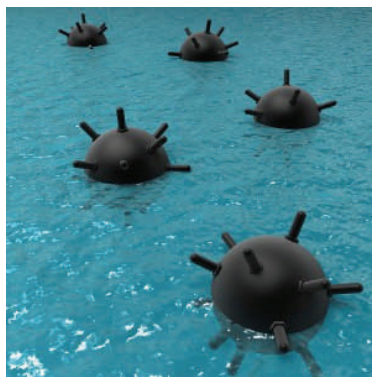
Egytől-egyig törekvő, híveikért élő, egyházukért áldozatot hozó emberek. A haszonszerzés vágya, a furmányosság teljességgel idegen tőlük.)

Miként akarunk kilábalni a valamennyiünket fojtogató általános válságból, ha épp azt a bizalmat ássuk alá, amin a társadalmi kohézió nyugszik? Ha sztereotípiák vezetnek politikusokkal, egyháziakkal, orvosokkal, vagy épp a tanárokkal kapcsolatban? Ha a kezünk nem baráti-szövetségi parolára lendül, hanem aknákat telepít?

Chestertonról, a kiváló apologetáról hírlík (egyébként pufók emberke volt), hogy az egyik jeles folyóirat körkérésére: „Mi a baj a világgal?”, szellemesen csak ennyit válaszolt egy cédulán: „Köszönöm kérdésüket. A válaszom ennyi: *Én*. Üdvözlettel: Prof. Chesterton.”

Horváth Lóránt

plébános

IRODALMI MELLÉKLET

Móra Ferenc

THURZÓ TORA

Világéletében mindig hatalmaskodó ember volt az öreg Thurzó. Nyilván az őseitől örökölte a hatalmaskodást, akik nádorispán korukban az egész országnak parancsoltak. Csakhogy az öregúrnak már nem maradt az országból a Varjúvárnál egyéb, így hitta az egész környék a rozzant kis kastélyát, amely alig látszott ki az elvadult kert rengeteg varjúfészke közül.

- Mindegy az, azért csak az úr parancsol, a nép meg szót fogad
- döfködte mérgesen az öregúr a botjával a repedezett padlót, ha néhanap elborongott az ősi dicsőségben.

Az ő népe mindössze egy szál emberből állott: a Tamás hajdúból. Együtt öregedett meg a gazdájával, s értett már a szeme járásából is. Mert sok szót nemigen vesztegetett rá a nemzeti úr, de amit mondott, az szentírás volt Tamás hajdúnak. Őneki magának esztendőben csak egyszer volt szabad kérdezetlen is szólani: újesztendő reggelén. Akkor mondhatott olyan hosszú köszöntőt, amilyet csak akart.

A régi időkben mondott is, de hol vannak már azok! Egyéb se maradt belőlük, mint az az aranypénz, amit Damjanich tábornok akasztott a mellére a szolnoki csata után. Titokban most is azzal szokta kibeszélgetni magát, hogy el ne felejtse egészen a szót. Az újévi köszöntők is nehezebbek estek már. Az utolsó újesztendő reggelén már csak annyit tudott mondani a néma öreg szolga a süket öregúrnak:

- A fölséges Isten nevében ebben az esztendőben tovább éltesse a nemzeti urat, mint a múlt esztendőben!

A nemzeti úr máskor ilyenkor mindig csókra szokta nyújtani a kezét az öreg hajdúnak, és a markába nyomott egy divatból kiment ezüsthúszast. Azonban elfogytak a régi pénzek, és elfogyott a nemzeti úr leereszkedő kedve is.

- Hallja kend! - vetette oda nyersen az öreg szolganak.

- Igenis, nemzeti uram! - csapódott össze két öreg csizma, amelynek régen lekérdezett már a sarka.

- Bolond kend!

- Igenis, nemzeti uram!

- Én meg régi pénz vagyok. Kimentem a divatból.

- Igenis, nemzeti uram!

- Én most lefekszem és meghalok.

- Igenis, nemzeti uram! - rogyant meg két öreg térd.

- Vigyázz! - villogott az öregúr szeme. - Velem nem lesz kendnek semmi dolga. Felöltözve várom a halált, mint ahogy a Thurzók szokták. Kend csak koporsóba fektet holnap ilyenkor.

- Igenis, nemzeti uram!

- Csönd! Aki engem meggyásoljon, se kicsi, se nagy nincs. Kend egyedül lakja el a halott-torom, mégpedig ma este. Érti kend? Mehet kend!

Tamás hajdú azonban nem ment, hanem fölemelte lenyaklott fejét. A mutatótlan öreg óra, a megvakult ablakok, a pókhálós bútorok, a haragos ábrázatú ösök képei mind rámeredtek: csak nem mer megszólalni? Meg mert az, ha minden porcikája bele-
reszkettett is a nagy bátorságba:

- Együtt éltünk, együtt múltunk el, nemzeti uram...

- Micsoda?! - emelte föl a nemzeti úr fenyegetve a botját. - Az úr parancsol, a nép szót fogad! Hátra arc! In-dulj!

Hanem aztán mégiscsak visszaszólította a vén cselédet:

- Hallja kend! Egy Thurzót nem lehet ám varjúpaprikással meggyásolni. A torra borjút vágjon kend! Kis temetés, nagy halott-tor!

Azzal bement a belső szobába, felöltözött halotti pompába, Tamás pedig kibukott a havas tornácra, és arccal vetette magát a hóba. Nagy könnyekben bugyogott ki öreg szíve keserősége, s csak akkor ugrott föl, mikor kardcsörömpölést hallott belülről.

- Csakugyan öltözik - törölte le a könnyeit. - Láss hozzá te is, Tamás.

Azzal tisztában volt, hogy a nemzeti úr meg fog halni. Úgy lesz, ahogy mondta. Ha az azt mondja a halálnak, hogy: gyere, akkor a halál szót fogad. Thurzóval nem lehet bolondozni, mert az nagyobb úr a halálnál is. Az úr parancsol, a nép szót fogad!

A halál szót fogadhat, de hogy fogadjon szót ő? Hol vegyen ő borjút? Az egész Varjúvár nem ér egy borjút.

- Kár, kár - veregették a varjak csúfolódva a kitört tornácablakokat.

- Hess, csúnya nép! - csapott feléjük az öreg. - Annak úgyis meg kell lenni! Nem hallottátok, hogy az úr parancsolta?

A napocska biztatva mosolygott ki egy felhőszakadékon, s Tamás hajdú visszamosolygott rá. A nap úgy ragyogott a felhőrongyok között, mint valami érdempénz a rongyos katonamundéron.

- Az ám, ni - ötlött az eszébe neki -, hát az én szép aranyérdemem, amit Damjanich tűzött a mellemre! Megér az egy borjút! Sietett előkeresni, mintha attól félne, hogy maga is megbánja, amit gondolt. Rálehelgetett, fénysre törülgette, aztán föltűzte a dolmányára.

- Legalább utoljára hadd kérkedjek vele! - vergődött be a faluba a nagy hófúvásokon keresztül.

Ott azonban nemigen akartak szoba állni az együgyű vén szolgálával az új esztendőt ünneplő emberek. Meg se igen értették, mit akar, mert Tamás nagyon elszokott már a szótól, s nem tudta elmondani a szívéen valót. Nagy nehezen talált egy jókedvű gazdát, aki szoba állt vele. Meg is ajánlta a borjút az aranyért, de vele kívánta a dolmányt is.

- A borjúval is velejár a bőre - figurázott az öreggel.

- Ehol van e - vetette le Tamás a dolmányt az első szóra, s inguiban hajtotta haza a borjúcskát a Varjúvárba. Észre se vette, hogy fázik, csak mikor hazaért. Se azt nem látta meg öreg szemével, hogy a nemzeti úr ott várja a halált az ablakban, nagy-
úri pompába öltözve.

- Eljárt az idő - kukucskált föl Tamás a napra, aztán valami rossz kendőt kerekítve a vállára, elbánt a borjúval, és nekifogott a szakácskodásnak.

Esti harangszóra készen volt a Thurzó tora. Régen érzett pompás ételszag gözölgött a penészes termeken, és a törött lábú asztalon ott terpeszkedett a rettenetes bogrács. Két gyertya égett kétfelől, s az asztal végén könyökére borulva ott zokogott a hajdú. Addig, míg odakint szorgoskodott, erőt tudott venni a fájdalomán. Most, hogy eleget tett a parancsnak, meg-
eredtek a könnyei.

- Lelkem jó nemzetes uram! - zokogta keservesen.

Abban a percben fölpattant az ajtó, és ott állt előtte a nemzetes úr. Kardosan, kucs-

másan, ezüstös mentében, rókamálás köpönyegben, és úgy tűzelt a szeme, mint a parázs.

- Uram Teremtőm! - ugrott föl Tamás didegve.

- Bolond kend! - mordult rá a nemzetes úr. - Olyan paprikást főzött, hogy már a szaga is föltámasztott.

Azzal szépen, gyöngéden, ölelésformán ráterítette az öreg úr az öreg szolgára a rókamálás köpönyegét, amelyben valaha a Thurzó nádorispán melengett.

Rétvári mérné a keresztényüldözés mértékét

Az egyházügyi államtitkár szerint a vallás- és keresztényüldözés világszerte jelen van napjainkban. Hölvényi György erről a Keresztényüldözés a 21. században című konferencián beszélt szombaton a fővárosban.

A kereszténydemokrata politikus az Ifjúsági Kereszténydemokrata Szövetség (IKSZ) és a Barankovics Akadémia Alapítvány által szervezett tanácskozáson rámutatott: a vallási üldözés és a vallási diszkrimináció között különbséget kell tenni, de beletörödni egyikbe sem szabad. Nagyon sok politikai irányzat van jelen napjainkban, amely mindenféle keresztény irányzatot megkérdőjelez – állapította meg Hölvényi. A pillanatnyi divatjelenségeket és áramlatokat azonban nem szabad összekeverni, és képesnek kell lenni ezeket a jelenségeket a helyükön kezelni. Európában van keresztényszolidaritás – hangsúlyozta, hozzátéve: az uniót és Európát nem szabad összekeverni.

Azt javasolta, hogy európai meghívottak bevonásával tekintsék át ezt a kérdést a jövőben, az együttműködésnek ugyanis nincs alternatívája. Külön kitért az egyiptomi kopt keresztények helyzetére, és azt mondta: Magyarország és Európa számára nincs más lehetőség, mint hogy kapcsolatokat alakítson ki a térséggel az oktatás és a gazdaság területén. Szólt arról is, hogy „fel kell ébreszteni magunkban a szolidaritás érzését”. Ha nincs más megoldás, képesnek kell lenni arra, hogy az üldözött keresztény embereket Magyarország befogadja – fogalmazott az egyházügyi államtitkár.

Keresztényüldözés Európában is

A fejlett nyugati civilizáció bizony magát is okolhatja, hogy a világban újra akkora méreteket öltött a keresztényüldözés, mint amekkorát: az új évezred első tíz éve alatt megöltek egymillió Krisztus-követőt, a sajtó közben viszont csak a burkaviseles tilalmáról értekezik. Erre a diszkriminációra, illetve az egyáltalán nem elszigetelt keresztényellenes jelenségsorozatra hívja fel a figyelmet egy újonnan indított honlap, a Prochristie.hu, aminek Fakhouri Youssef, az Ifjúsági Kereszténydemokrata Szövetség projektvezetőjeként állt élére. Keresztényüldözési körkép Irakban, Szíriában, Egyiptomban, Észak-Koreában – és Európában.

Rétvári: Magát okolhatja a Nyugat

Rétvári Bence, a közigazgatási tárca parlamenti államtitkára szavai szerint a legüldözöttebb vallás a világon mind a mai napig a kereszténység, ugyanakkor a fejlett nyugati civilizáció saját magát is okolhatja, hogy újra akkora méretet öltött a keresztények üldözése, mint kétezer évvel ezelőtt. Éveken belül teljes keresztény közösségek tűnhetnek el az iszlám világ közepén, olyanok, amelyeknek évszázados, évezredes joguk van arra, hogy szülőföldjükön éljenek, vallásukat gyakorolják – mutatott rá, hozzátéve: sok helyen bevett normává vált a keresztény kisebbségek elnyomása. Kiemelte: az uniónak, az Egyesült Államoknak és a világ más nagy demokráciáinak is megvan a képességük arra, hogy foglalkozzanak ezzel a kérdéssel és felkarolják a vallási indíttatású üldözéseket. Egyetlen dolog, amelyben hiányt szenvednek, és ez az akarat – állapította meg.

A KDNP alelnöke szerint az EU-nak követnie kellene az Amerikai Egyesült Államok példáját, ahol minden évben átfogó jelentést tesznek közzé a vallásszabadság helyzetéről. Másik lehetőségnek nevezte kétoldalú egyezmények megkötését olyan államokkal, ahol a keresztényeket üldözik, ezzel világossá válna, hogy az érintett országok nem cselekedhetnek büntetlenül. A szír helyzet kapcsán azt mondta, hogy az ottani keresztények hamarosan iraki társaik sorsára juthatnak, akiket vallásuk miatt tömegével üztek el hazájukból.

Szólt arról is, hogy Magyarországon az új egyházi törvény a lelkiismereti és vallásszabadságot továbbra is teljes körűen biztosítja, lehetőséget ad a nem hitéleti tevékenységet végző szervezetek ki-
szűrésére, és új alapokra helyezték az egyházi támogatáspolitikát. A korábban bejegyzett több mint 300 szervezet csaknem kétharmada eltűnt, és csak mintegy 80 kérte az újbóli nyilván-
tartásba vételt – jelezte az államtitkár.

Stágel Bence, az IKSZ elnöke, KDNP-s országgyűlési képviselő szomorú ténynek nevezte, hogy mostanra mintegy százmillió keresztény szenved üldözést vallása miatt a világon. Az áldozatok száma 2000 és 2010 között meghaladta az egymilliót, az utóbbi tíz évben naponta átlagosan 270 keresztény szenvedett vértanúságot, tavaly a vallási hovatartozása miatt meggyilkolt emberek 75 százaléka keresztény volt – jegyezte meg. Szerinte Európában alapvetően kétféle probléma van jelen: az egyik az intolerancia, a keresztények közéletből, médiából való kiszorítása, marginalizációja, illetve egyes személyek és csoportok keresztényellenes megnyilvánulásai, a másik a diszkrimináció, a törvényi hátráltatás, amely rendszerszintű, jogalkotási probléma, hiszen mások tiszteletben tartásának címszava alatt a vallási meggyőződés kifejezését teszik lehetetlenné. (mno.hu)

Áldások 1.

Áldjon meg téged a magasságos Isten
merítsen bele mély békéjébe,
amikor nyugtalan a szíved,
és befáradtál küzdelmeidbe
szabadítson föl az élet teljességére
nyisson kaput neked a reménység világába,
ahol nem kell félned már soha többé

Áldjon meg téged a magasságos Isten
formáljon téged igaz emberré
aki
nyitott szívvel
erős reménnyel
őszinte leiekkel
merül bele
Isten gazdag valóságába

Áldjon meg téged a magasságos Isten
az áradó jóság
a szabadságra hívó jelenlét
a kegyelem
kifogyhatatlan forrása

Áldások 2.

Az élet Istene áldjon meg téged,
mint egykor Hágárt - hogy megláthasd a kutat
a pusztaságban.

Az élet Istene áldjon meg téged,
mint egykor a samáriai asszonyt - hogy élő víz
forrásai fakadjanak belőled is.

Az élet Istene áldjon meg téged,
mint egykor Noét - hogy észrevedd a szövetség
szívárványhidját a nagy viharok után.

"Az élet Istene áldjon meg téged,
mint egykor Kánában a menyegzői házat –
hogy az Ünnepe öröme köszöntsön rád.

Az élet Istene áldjon meg téged,
mint egykor Pétert - hogy felismerd az eléd
térdeplőben az irgalom forrását.

Varga Gyöngyi

Bruno Ferrero: Az utolsó levél - Felelős vagy!

**Ezt a levelet egy ápolónő találta meg egy kórházban egy fiú
párnája alatt, aki éppen akkor halt meg.**

Drága mama! Néhány napja már csak egy fülörára bírok felül-
ni, a nap többi részét mozdulatlanul, fekvé töltöm. A szívem
nem akar már verni. Ma reggel a professzor valami olyat mon-
dott, hogy "készen áll". De mire? Milyen nehéz fiatalon meg-
halni! Készen kell állnom arra, a jövő hét elejétől már múlt idő
leszek; és én nem vagyok készen. A fájdalom egyre mélyebben
mar belém, de ami igazán elviselhetetlen kín számomra az az,
hogy nem vagyok készen. A legrosszabb dolog az, hogy amikor
felnézek az égre, sötétnek látom azt. Leszállt az éjszaka, de
egyetlen csillag sem ragyog fölöttem, amelybe belekapaszkod-
hatna a tekintetem.

Mama, sohasem gondoltam Istenre, de most érzem, hogy léte-

zik még valami, amit nem ismerünk, valami titokzatos, egy
hatalom, amelynek a tenyerébe hullunk, amelynek válaszol-
nunk kell. És az én bűnöm az, hogy nem tudom ki ő. Bárcsak
ismerném őt! Mama, emlékszel, amikor kicsik voltunk, estén-
ként a papa elé sétáltál velünk az erdőn keresztül? Néha előre-
futottunk, és hirtelen egyedül találtuk magunkat. Léptek köze-
ledtek a sötétben: hogy féltünk az ismeretlen léptek zajától!
Hogy megörültünk, amikor felismertük, hogy a papa léptei
azok, azé, aki szeret minket. Most, amikor egyedül vagyok,
újra ismeretlen léptek zaját hallom. Miért nem ismerem őket?

Megmondtad nekem, mit vegyek fel, hogyan viselkedjek, ho-
gyan egyek, hogyan másszak ki a csávából. Mennyit törődél
velem, és nem fáradtál bele a gondoskodásba. (...) Miért be-
széltél annyi mindenről, és miért nem mondtál nekünk semmit
Jézus Krisztusról? Miért nem ismertted meg velem lépteinek
hangját, hogy képes legyek azt felismerni, ha eljön hozzám
ezen az utolsó éjszakán a halál magányában?

Hogy tudjam: az, aki rám vár, egy Atya! Milyen másképpen
halnék meg...

Isten vonzásában A Lélek erejét érzem

Amilyen mélyből feltör, oly magasra
visz,
amilyen magasból érkezik, oly mélyre
hatol.

Hogy tudnám érzékelni...?
Hogy tudnám megragadni...?
Hogy tudnám megérteni...?

*Csodálatos előttem e tudás, magassá-
gos...*

Valami kiált bennem Érted,
mióta szólni tudok.

Valami vágyakozik bennem Rá,
mióta szerelemre képes vagyok.
Valami esedezik bennem Hozzá,
mióta az első éjszaka sötétje rám borult.
Valami Valaki bennem.

Ki az, ki kiált bennem? S ki vágyva vá-
gyik?
Ki az esedező, ki tudni, érinteni, érezni
szeretne?
S látva látni?
Nélküle létem árnyék csupán.

Alaktalan testemet már látták szemeid...

Lehet, hogy *e szemek* bennem élnek...?
Mert közelebb vagy hozzám,
mint én magamhoz.

Mert jobban ismersz engem,
mint azt én valaha is megsejthetném.
S minden miértemet magadhoz emeled,
magadhoz szeretted,
magadba öleled.

Én vagyok, aki Vagyok...

Te vagy az?
Bennem...?
Mert ki lehetne más.
A más én vagyok,
kit Lelked ereje vonz
Magához.
Amilyen mélyen magamból,
oly magasra Benned.

Mézes Zsolt

Globalizáció – posztmodern – tolerancia: időszerűtlen elmékedések

Nemrég úgy alakult, hogy egy hosszabb nemzetközi repülőút alkalmával Isztambulban kellett átszállnom. Hogy valahogy elűsem a tranzit unalmas óráit, betértem körülnézni a repülőtéri könyvesboltba. A szótárakkal, útleírásokkal és a bestseller ponyvával tömött polcok között barangolva, végre ráakadtam a „Vallások” feliratú standra. Érdekes dolgokra lettem figyelmes. Az nem ért meglepetésként, hogy a könyvek többsége az iszlámról szól – végtére is Törökország muszlim többségű állam. Az sem tűnt különlegesnek, hogy burjánzik egyfajta hitvédelmi irodalom, amely szerint az iszlám az egyedül üdvözítő vallás, s hogy az a mai természetudománnyal a legteljesebb, szó szerinti összhangban van („Lám, már a Korán is beszél az ősrobbánásról!”) – hiszen muszlim körökben ez divatos téma manapság (csakúgy, mint úgy 250 évvel ezelőtt keresztény szerzőknél). Ám azt némi meglepetéssel (és hogy ne mondjam kaján meglegedéssel) nyugtáztam, hogy a propaganda irodalom mellett – horribile dictu: ugyanazon a polcon! – milyen békésen megférnek a buddhizmusról, a hinduizmusról és a kereszténységről szóló ismeretterjesztő művek is. Lám, valami új van születőben – gondoltam magamban. A globalizáció korában a vallási tolerancia terjedése immár feltartóztathatatlan.

Ezt a szellemi életben bekövetkezett változást összességében a „posztmodern” jelzővel szokták illetni. Talán azért keressük a megfelelő szót, mert a mi korunkra még nem találtak olyan általánosan elterjedt gúnynevet, mint a „barokk” vagy a „rokoko” volt. Mivel azonban mégiscsak szükség van legalább egy időleges elnevezésre, hogy jelöljük a II. Világháború óta kialakult történelmi konstellációt, csakugyan kézenfekvőnek tűnik a „posztmodern” fogalma. Azt hiszem, nem csupán divatos szlogenről van szó a radikális pluralizmus kulturális helyzetének le-

írására, hanem olyan kifejezésről, ami találónan írja le azt, ami korunkat a megelőző („modern”) kortól megkülönbözteti.

De tényleg annyira különbözik a mai világ és annak értékei attól, ami akár csak röviddel ezelőtt is még érvényben volt? Én azt hiszem, hogy meglehetősen.

Védhető a nézet, miszerint a modern világ – amely körülbelül a XVII. század közepén, a természettudományos paradigma kialakulásával vette kezdetét – mély válságba jutott az első világháborúval és visszafordíthatatlanul véget ért a másodikkal. A teológus Hans Küng meghatározása szerint „a ’posztmodern’ egy korszak megjelölése, olyan fogalom,

amely a modernitás válságtapasztalatát írja le (ezért poszt-modern) és egy új elméleti és gyakorlati szintézis létrehozására irányul.” Ennek a definíciónak az az előnye, hogy egy pozitív elemre teszi a hangsúlyt, amely kétségtelenül jelen van. Kiemeli, hogy az élet legkülönbözőbb területein a válság tapasztalatát fokozatosan felváltja az új, a már születőben lévő keresése. Hiszen olyan újdonságról van szó, amely sokhelyütt már részben valósággá is vált! Mik tehát a küszöbön álló változás főbb jellegzetességei egy a globális szöveggörnyezetben? Alább néhány jellegzetesség:

1. Földrajzilag, úgy tűnik, egy Európa-központúság utáni (poszt-európacentrikus) világban élünk. Mára nyilvánvalóvá vált, hogy megszűnt a korábbi helyzet, amikor még öt rivális európai nemzet (Anglia, Franciaország, Ausztria, Poroszország / Németország és Oroszország) uralta a világot. Ma a világ különböző régióinak sokközpontú (policentrikus) együttes létezésével kell számolnunk, melynek szereplői olyan

nemzetállamok, vagy gazdasági és politikai egységek, mint az Egyesült Államok, az Európai Unió, Japán, Kína, India, Oroszország, Brazília, az arab világ valamint Dél-Afrika.

2. A külföldi kapcsolatok terén számolnunk kell egy a gyarmatosítás és az imperializmus utáni (poszt-kolonialista és poszt-imperialista) világ-társadalommal. Ez nemzetközi szinten a nem túl távoli jövőben a nemzetállamok fokozódó együttműködését, illetve a jelenlegi egységesülés folyamatainak folytatódását vetíti előre.

3. A gazdaságpolitikában ma nemcsak egy szocializmus utáni, hanem egy kapitalizmus utáni (poszt-szocialista és poszt-kapitalista) világ gazdaság kifejlődésének vagyunk szemtanúi. A minden vargabetű és kitérő ellenére is lépésről-lépésre kibontakozó, lényegileg új világrendet joggal nevezhetnénk öko-szociális piacgazdaságnak.

4. Társadalompolitikailag egy iparosodás utáni (poszt-indusztriális) társadalom van megszületőben. A fejlett országokban ez olyan társadalmak létrejöttét eredményezi, amelyeket egyrészt a verseny, másrészt a minden szinten jelenlévő – és mind nagyobb átláthatóságot eredményező – kommunikáció jellemez.

5. A társadalmi folyamatok terén – például ha a nemek közti viszonyt tekintjük – egyértelműnek látszik, hogy egy patriarchátus utáni (poszt-patriarchális) rendszer van kialakulóban. Férfi és nő között egyre inkább egy partnerségen alapuló kapcsolat jön létre, ami világosan megnyilvánul a családi és üzleti életben, valamint a nyilvánosság terében is.

6. Kulturális tekintetben világos elmozdulás történik egy ideológiák utáni (poszt-ideologikus) kultúra irányába. Ez a jövőben várhatóan olyan kultúrát hoz majd létre, amely világosabban irányul a sokszínűségre, ugyanakkor érzékeny az egységben látásra is (pluralistább és holisztikusabb a korábbinál).

7. A vallások terén evidens módon egy felekezeten túli (poszt-konfesszionális) és vallás-illetve hitközi (interreligious and interfaith) világ van kialakulóban. Ez azt jelenti, hogy – bár lassan és sok nehézség árán – végül is egy sokvallású és ökumenikus világközösség fog kifejlődni, amely képes a vallási különbségekkel való együttélésre is.

A fenti változások alapvető elmozdulásokat vetítenek előre az értékek területén is – ami azonban nem szükségképpen jelenti az értékek elvesztését, és azzal semmi képpen sem összekeverendő! Egyszerűen csak a modernitástól a posztmodernitás irányában történő elcsúszásáról, egyfajta paradigma-váltásról van szó. És még egy jó hír: mindez az etikai-vallásos világnézet megerősödését ígéri. Előre jelezhető – s helyenként máris igen látványos – néhány elmozdulás:

- egy erkölcs nélküli természet tudománytól, egy erkölcsileg felelősen gondolkodó természet tudományos viselkedés felé;

- egy a technokráciától uralt emberi lénytől, egy olyan emberiség felé, amelynek a technológia segítségére van;

- egy olyan ipartól, amely megsemmisíti a környezetét, egy olyan ipar felé, amely támogatja a valódi emberi érdekeket és szükségleteket, miközben érzékeny a természettel való harmóniára;

- egy formális törvényekkel biztosított és kordában tartott demokráciától, egy olyan demokrácia felé, amelyet a társadalom széles köreiben gyakorolnak, s amelyben a szabadság és az igazságosság nem egymást kizáró, hanem egymást feltételező fogalmak. (Vö. Hans Küng, *Judaism: Between Yesterday and Tomorrow*, New York: Crossroad, 1992, 444-445.)

Hogy ez egy túlságosan derülátó olvasata volna a globalizáció és a posztmodern jelenleg is zajló átalakulási folyamatainak? Hogy ma – az Occupy Wall Street mozgalom idején – a fenti elmélkedés helyett inkább a fékevesztett globál-kapitalizmus és kapzsi ha-

szonélvezőinek kritikája volna időszerű? Meglehet. Ám ha a kisebb turbulenciák helyett a feltartóztathatatlanul hömpölygő folyamamra függesztjük a tekintetünket, azaz nem tévesztjük szem elől a történelmi trend irányát, a globalizációt nem kell az ördög művének tekintenünk. Ha pedig olyan világot álmodunk, amelyben az emberek – a kétségkívül meglévő és megszüntethetetlennek látszó különbségek ellenére is – képesek békében együtt élni egymással, akkor a sokféle vallást, de közös értékrendet tömörítő világtársadalom posztmodern víziójának aligha van alternatívája.

Forrás: jezsuitabloggerek.hu

Kié vagy?

- Kié vagy? Pálé? Kéfé?

Kéfé?! Jaj, úgy megkönnyebbültem... Na akkor nyitottan beszélhetünk.

„Mert megtudtam felőletek atyámfiai a Kloé embereitől, hogy versengések vannak köztetek.

Azt értem, hogy mindenitek ezt mondja: Én Pálé vagyok, én meg Apollósé, én meg Kéfé, én meg Krisztusé.

Vajon darabokra osztott-é a Krisztus? Vajon Pál feszített-é meg érettetek, vagy a Pál nevére kereszteltetett-é meg?” (1Kor 1,11-13)

- Kié vagy? Pálé? Kéfé? Kéfé?! Jaj, úgy megkönnyebbültem... Na akkor nyitottan beszélhetünk.

A skatulyázások korát éli a Krisztus-test. Ahol csak az számít, és csak az számíthat bármire, aki valakié és valamely lövész-árok buzgón lövöldöző tagja. Lojalitásért legalitás.

A Krisztus-szó, a „vigyázatok és imádkozatok” nem elég, a türelmetlen keresztyén inkább „igehelyettesítő” hatalom-technikai eszköztárral él. Majd ő megmutatja! Hat napon át pucolgatja fegyverét, a hetedik napon tölt és lő. A kegyelmes Isten helyébe modern csiki-csuki, frakciózás és hálósövényezés lép.

Félelmet látok. Amikor nem a testvért látjuk a másikon, hanem a „másik párt” tagját, a gyűlölt Apollós emberét, aki nem magunkfajta, és legalább is gyanús.

Mit akar ez itt? Részekre szakított Krisztust hordozunk: neked is egy darab, nekik is, nekünk is. Nem kell a teljes Krisztus, csak a magam darabkája belőle, amin nem kell az „ellenpárttal” osztoznom.

A megosztott Jézus kifosztott Jézus. Nem Megváltó, nem Úr, csak egy zsidó fattyú. Egy darab is untig elég belőle. A darabokra osztott Krisztus voltaképpen azt jelenti: egyikünké sem igazán. Talizmánként hordozom, ami nem beszél, nem diktál, mégis valami babonás biztonságérzetet nyújt. A részekre szakított Krisztusnak én diktálok, szemben a teljes Krisztussal, aki munkálkodik az életemben, csodát tesz, vezet engem és szolgálni küld.

A baj ott kezdődik, vagy inkább csak halmozódik, ha már nem csupán az „ellenpártnak”, Pálnak vagy Apollósak akarok diktálni, de Krisztusnak is diktátumot fogalmazok. Korunk liberális embere az egyén jogainak mindenkefelettségét hangoztatja, míg a kor elvilágiasodott keresztyéne ehhez hasonló szellemben az Isten iránti engedelmisség hallatán horkan fel. Neki az Isten se mondja meg! Így lesz a liberalizmusból zsarnoki akarnokság. Nem a bűnös, hanem a bűn jogaiba helyezése.

A zsarnok- és akarnokkeresztyén nem enged Krisztusnak. Mert a trón már foglalt: az EGO ül benne. Nem kell a Lélek szava, majd én választok kedvemre való igei üzenetet. Az Isten szavát is úgy forgatom, - kiforgatom - hogy nekem jó legyen.

Innentől kezdve szabad az út az „egyedül Krisztus által” helyett az én és Krisztus, az „egyedül az Ige” helyett az Ige és korszellem, az Ige és pszichológia, stb. felé.

Krisztus részekre szakítása azt jelenti: nem kell az egész, nem kell az egy Krisztus, mert sok minden más uralkodik, eluralkodik bennem. Nem kell az Ő életemben való uralkodása, helyette csupán birtokolni kívánom a Krisztus-darabot. Zsebre teszem a keresztet. Nem kell a szuverén Isten iránti engedelmisség, akaratának keresése, mert amúgy is én akarok és fogok dönteni.

S persze a döntésem elé, azért finom eleganciával egy igeverset is helyezek, mert az olyan szép, jól mutat és főképp így, igével legalizálom - annak vélem - emberi akaratom.

Fábián Tibor

KITEKINTŐ ROVATUNK FORRÁSA:

parokia.hu

MOST MÁS MADÁR DALOL

Mióta Jézus Krisztus velem jár
elhallgatott a fekete madár,
mely minden év után azt sírta: Kár!

Végig az úton, tűnő éveken
azóta más madár dalol nekem.
Erőm újul a csengő éneken.

Ha hervad a százvirágú tavasz,
arról dalol, hogy Jézus ugyanaz,

akár virág nyit, akár tél havaz.

Ha évek után évek tűnnek el,
és egyre sebesebben szállnak el,
- az örök ifjúságról énekel.

Arról, hogy mindig új a kegyelem,
és mindig egy, aki itt jár velem
fénylő nappalon, sötét éjjelen.

A célról, amint hívogatva int,
s minden lépéssel közelebb megint...
Melyért könny, küzdelem megérte mind.

Előttem száll, és énekel nekem.

Énekeit vele zümmöggetem,
amint megyek át tűnő éveken.

Újulva hallgatom új dalait,
amint reájuk sorra megtanít
A csodaszárnyú, szent madár: - a hit.

Túrmezei Erzsébet

Variációk burgonya köretre

Jó étvágyat kívánunk!

1. Hozzávalók négy személyre: 8 db nagyobb lisztes burgonya, 4 db főtt tojás, 1 csokor petrezselyem, őrölt kömény, két gerezd fokhagyma, három evőkanál olívaolaj, só.
Elkészítés: a burgonyát héjába megfőzzük, amikor megfőtt a héját eltávolítjuk, és krumplinyomón áttörjük, nagyobb táliba helyezzük. A főtt tojásokat megtisztítjuk és citromreszelőn bele reszeljük a burgonya masszába. A petrezselymet a lehető legapróbbra összevágjuk, a fokhagymát péppé zúzzuk és ezeket is a burgonyához adjuk. Három evőkanál olívaolajat és egy kávéskanálnyi őrölt köményt keverünk hozzá, majd az egészet jól összedolgozzuk, ízlés szerint sózzuk. Aki szereti egy csipetnyi őrölt fehérborsot is hozzá adhat.

2. Hozzávalók négy személyre: 8 db nagyobb lisztes burgonya, egy nagy fej vöröshagyma, három gerezd fokhagyma, 30 dkg spenót, olaj, só.
A burgonyákat meghámozzuk, azonos nagyságú kockára felvágjuk és sós vízbe megfőzzük. A burgonyával egy időben külön edényben a spenótot is megfőzzük. Amikor megfőttek, mindkettőt leszűrjük, alaposan lecsepegtetjük. A hagymát apróra vágjuk, olajon a zúzott fokhagymával pirítjuk, pároljuk, ehhez adjuk a laskára vágott főtt spenótot, együtt tovább pároljuk kb. 10 percre, ízlés szerint sózzuk, majd a tűzről levéve ráöntjük a főtt burgonyára és óvatosan összekeverjük.

3. A spenótos burgonyát összetörjük, 4 db nyers, felvert tojással összekeverjük, kevés borsot adunk hozzá, két db réteslap közepére helyezzük, feltekerjük, tepsibe helyezzük. Az így keletkezett tekercset gazdagon megkenjük olaj, tejföl és felvert tojás keverékével és sütőben 200 fokon arany barnára sütjük. 5-6 cm széles darabokra vágjuk és úgy szervírozzuk.

Nagyon finom és elegáns köret szaftos sült húsokhoz.

Közreadja: dr. Hóman Márta

Új Saul

Gúnyoljon minket ezer hitetlen,
közülük csak egyet sújtson le Fényed,
az az Egy több lesz, mint a maradék,
s kinek szavára hallgatnak a népek.

Térítsd, Uram, szeretetünkhöz
új Saulod, ki leteszi fegyverét
szívünk előtt – szelíd lesz és igaz,
midőn vakságból fölnyitja szemét,

s velünk marad, - gúnyolt vagy üldözött,
de hitében ő lesz a legerősebb;
városokat jár, s tengerekre száll
csillaghajóján az égi időnek.

Fazekas Lajos

A fiatalok számára a virtuális világ is olyan, mint a valóság

A barcelonai Ramón Llull Egyetemen végzett felmérés szerint a felnőttek eszköznek, a fiatalok a valóság kiterjesztésének tartják az internetet.

A hároméves felmérésben százhusz barcelonai, madridi, zaragozai, sevillai és Santiago de Compostela-i diák és hatvan felnőtt vett részt. A kutatás vezetője, Jordi Busquet szociológus elmondta: a fiatalok számára a valós és a virtuális tevékenység „két párhuzamos valóság, és mindkettő az életük része.” A közösségi oldalak oly mértékben életük részévé váltak, hogy „alig van különbség” napi tevékenységük és Facebook-posztjaik között. Noha a függőség kérdését nem vizsgálták, kitűnt, hogy sok fiatal annyira nem tud a közösségi oldalak nélkül élni, hogy egész nap elérhető a neten.

A vizsgálatból az is kiderül, hogy a fiatalok óvatossak abban, hogy ismeretleneket nem jelölnek vissza ismerősnek; ugyanakkor óvatlanok abban, amit magukról közölnek, mert „nem fogják fel, hogy az internet nyilvános tér”. Jordi Busquet szerint ezzel a naivitással sokszor olyan képeket tesznek föl magukról, amelyek miatt később – például amikor majd állást keresnek – kellemetlen helyzetbe kerülhetnek.

A felmérés szerint azok a felnőttek, akik nem sajátították el az új technológiák használatát, általában vagy tiltják vagy teljesen szabadjára engedik a fiatalok internethasználatát. Busquet szerint a legjobb, ha a felnőtt a virtuális világban is „kíséri” a fiatalt, még ha ez nem is egyszerű. A vizsgálat arra is rávilágít, hogy a családok általában sokkal pozitívabban állnak az internethez, mint az iskolák. Sok iskola modernizálta technikai felszereltségét, tanítási módszereit azonban nem. Ezek az intézmények „hátat fordítanak a közösségi hálózatoknak”, ami tanári tekintélyvesztéshez vezethet, mivel a diákok rendkívül kritikusak az új technológiákban járatlan tanárokkal szemben – idézi a szociológust a CNA.

Magyar Kurír

Az elmúlt héten a következő levelet kaptam

Szemtől szemben a világegyetemmel

„Hol voltál, mikor a földnek alapot vetettem? Mondd meg, ha tudsz valami okosat! Ki határozta meg mértékeit, ugyan tudod-e; avagy ki húzta el felette a mérő zsinórt? Mire bocsátották le oszlopait, avagy ki vetette fel szegeletkövét; Mikor együtt örvendezének a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadoznak?” Jób. 38,4-7

„Küldök egy meghívót, sürgetve, hogy aki csak tudja, feltétlenül nézze meg a "Hubble 3D - Szemtől szemben a világegyetemmel" c. filmet az IMAX mozi-ban, ahol csak természeti képeket mutatnak három dimenzióban. Azt javaslom, hogy hirdessétek ki a gyülekezetekben, mert ez egy igazi lelki tapasztalat, meg-láttatja az Isten birodalmát, nagyságát, hatalmát, és az eljövendő örök életet. Bevisz az Orion csillag folyosójára, csodálatos, hitet ébresztő, újjászületést eredményező lelki áldás. Nem tudom eléggé hangsúlyozni, hogy milyen életre szóló jelentőségű alkalom ez. Mintha Isten megnyitotta volna az egek ablakait, meglátni, hogy Ő van, és amit mi hiszünk a Bibliából, az mind igaz és ámen. A Biblia három dimenzióvá válik előttünk miután ezt megláttuk.

Feltétlenül tudassátok mindenkivel akit csak elérték! Hívókkal, hitetlenekkel! „

Még nem volt időm megnézni ezt a filmet, de meg vagyok győződve, hogy csodálatos felvételekben mutatja be a világegyetem nagyságát. Nézzve ezeket a felvételeket, még inkább meggyőződhetünk róla, hogy milyen esendők vagyunk Isten pedig milyen hatalmas Isten.

Jób csak szabad szemmel nézhetett fel az égre, és láthatta csillagokat, de a hite olyan sok próbát kiállt.

Mi beülhetünk egy három dimenziós moziba, az univerzumot láthatjuk a Hubble teleszkópon keresztül, elutazhatunk az Orion csillagképbe, de vajon nagyobb lesz-e ettől a Teremtőbe vetett hitünk?

Közelebb visz-e Istenhez a modern tudomány, a technika legújabb felfedezése?

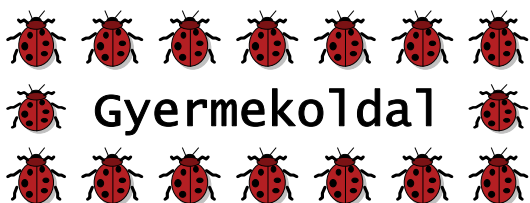
Rádöbbenünk-e, hogy mindez nem a véletlen műve, kell lennie egy Alkotónak?

A tudománynak nem a hit az ellentéte, hanem a tudatlanság, a hitnek nem a tudomány, hanem a hitetlenség.

Isten öröktől fogva létezik, és nem csak megteremtette ezt a világot, de fenn is tartja. Nap mint nap gondoskodik rólunk. Ha ezt megtapasztaltuk, akkor ez a film erősíteni fogja a hitünket, ha nem, akkor az ég összes angyala sem tud közelebb vonszolni Istenhez.

Imádkozzunk, hogy a mai napon is találkozzunk azzal, aki megteremtett bennünket, és bízunk rá a mi életünkön.

Forrás: Internet

Mosolygós Délután

Játékos ismerkedés Isteni teremtet világvál címmel tartottunk, hitünkkel való ismerkedő délutánt második alkalommal óvodás korú gyermekek és szüleik részére a Palini templom közösségi termében.

A sok játék, festés, gyurmázás, éneklés, karácsonyi ajándék készítés után játékos hittan óra közepette ismerkedhettek a kicsik és szüleik Isten csodálatos, teremtet világvál. Nagyon jó volt a hangulat. Kicsik és nagyok egyaránt jól érezték magukat. Azok a szülők akik még nem voltak a templomunkban, most megtekinthették és biztatást kaptak arra, ha meghallják a harang hívó szavát bátran jöjjenek és hozzá a gyerekeket is. A program befejezése képen egy kis teázás-sütizés várta a gyermekeket. A sok kis alkotás mellett reményeink szerint, Istent is haza vitték szívükbe. Köszönet a lelkes segítő csapatnak és Lóránt atyának aki támogatta az ötletet.

"Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Istennek országát, Bizony mondom néktek: Aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint gyermek semmiképpen sem megy be abba."

Ihászné Ilike

M	U	S	T	Á	R	M	A	G	F	K	T
A	S	Z	D	L	K	E	V	A	Ú	Z	É
G	A	Ü	D	I	G	B	Ú	Z	A	R	K
V	K	Z	X	F	Ö	K	Á	D	É	K	O
E	A	A	E	J	K	O	V	A	K	O	Z
T	Í	Z	L	Ú	O	L	O	G	O	N	L
Ö	W	Z	B	E	V	Y	F	T	Z	K	Ó
M	F	I	Ú	T	Á	C	J	U	H	O	H
Q	Z	U	Z	T	S	É	Ú	P	Ó	L	E
E	L	V	E	S	Z	E	T	T	C	Y	W

Ezek az Úr Jézus példázatai. Ebben a betűrácsban kell megkeresnetek azokat a szavakat (13 szó), amelyek a példázatok (7) címeiben találhatók. A jó megfejtéshez még hozzátartozik az is, hogy az összeillő szavakat össze kell párosítanotok. Például (ez nincs a rejtvényben): KIRÁLYI + MENYEGZŐ.

A kicsik színezzék más-más színűre a megtalált szavakat, a nagyok legalább három példázatot keressenek meg Máté vagy Lukács evangéliumában.

BARÁTSÁG-TEST FIATALOKNAK

1. Milyen gyakran beszéltek úgy (személyesen vagy telefonon), hogy igazán őszinték lehettek egymáshoz?

- Gyakran (hetente)
- Ritkábban (néhány hetente)
- Alig-alig (havonta vagy ritkábban)

2. Mennyire tudsz őszintén megnyílni a barátod előtt?

- Gond nélkül elmondok neki minden fontos dolgot.
- Nem sűrűn titkolózom, de van, hogy elhallgatok előle valami fontosat.
- Sokszor fordul elő, hogy a mélyebb érzéseimet egyszerűen képtelen vagyok megosztani vele.

3. Volt már olyan vitátok, amit nem tudtatok később átbeszélni?

- Nem emlékszem ilyesmire.
- Sajnos egyre emlékszem.
- Több ilyen emlékem is van.

4. Amikor a barátodat nagyon lehangoltnak látod, akkor...

- Átélem a fájalmát és igyekszem segítségére lenni.
- Érzem, hogy kötelességem segíteni, de nem igazán tudom átérzeni a nehézségét.
- Nélkülem is boldogul a problémájával, majd megoldja.

5. Épp keményen összevitákoztatok egy mindkettőtök szá-

mára fontos kérdésben:

- Megpróbálok kibékülni vele, még akkor is, ha úgy érzem, ő bántott meg engem.
- Beszélek vele a békülés jegyében, de ez a tüske örök emlék marad.
- Nem vagyok hajlandó békülést kezdeményezni, ezt neki kell megpróbálni.

6. Mit gondolsz, mennyire bízik meg benned a legjobb barátod?

- Velem képes megosztani azokat a gondolatait is, amit még a családban is szégyell.
- Néha úgy érzem, a fontosabb döntéseiben nem szívesen kéri ki a véleményemet.
- Gyakran érzem azt, hogy a beszélgetéseink felszínessé válnak.

Értékelés: A=3 pont B=2 pont C=1 pont

18-15 pont: Sok szeretettel gratulálunk. Kettőtök barátsága valóban hosszútávra szól válllvetve minden bajban. Barátod egy nagyszerű barátot tudhat maga mellett. Együttérzésed, őszinteséged és segítő-kész kitartásod egy igazi támasz lehet a barátod felé.

14-11 pont: Jó úton haladsz az őnzetlen barátság felé, de próbáld megvizsgálni, hogy mi lehet az, amiben még fejlődhetnél! Úljetek le beszélgetni a barátoddal, és kérd ki nyíltan és őszintén a véleményét, hogy kettőtök barátságát miben érzi sérülékenynek. Azt ajánlom, hogy közösen, szeretetben vizsgáljátok meg kettőtök kapcsolatát!

10-0 pont: Így sajnos nagyon könnyen elveszítheted azt a személyt, kit a legjobb barátodnak hiszel. Kérlek, vizsgáld meg saját baráti érzéseidet, az őnzetlenség, a megbocsátás, a segítő-készség, de mindenekelőtt az őszinte szeretet kérdésében. Ha van olyasmi, amivel megbánt-hattad barátodat, akkor kérlek, kérj tőle személyesen bocsánatot!

Szöveg: Terhes Nóra, pszichológia viselkedésemző

HÉT JÓ TANÁCS

Hogy megtanítsanak békében élni egy fedél alatt

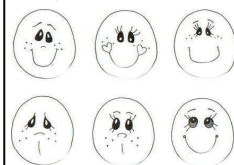
1. **Hidd el**, az egész házban nem akad ügyefogyottabb, alkalmatlanabb, haszontalanabb nálad.
ne mondd el senkinek
de Isten előtt vállald,
s vallja gyermeki módon szíved.
2. **Mert így** van, - ne feledd egy percre sem –
szolgálj, segíts mindenkit szívesen,
mint mindenek szolgája, sohse tétlen...
Csendesen, mosolyogva, észrevétlen.
3. **De te** másoktól ugyanezt ne várd!
Ha megvetnek, ha senki meg se lát,
ha mindenünnen kifelejtene,
természetes! – várhatsz-e egyebet,
ha mélyen hiszed, hogy más nem jár neked?
4. **Amilyen** vagy, mindennel be kell ér-

ned,
hisz ha kevesebb a legkevesebbnél
akkor is több, mint amit érdemelnél.
5. **Mindez** a te kötelességed. Figyelj!
Hogy mi a többié, s hogy végzi el,
azon soha meg ne botolj, akadj,
hisz a ház vezetője nem te vagy.
6. **Mit a** többi mond és tesz, legyen bármi
igyekezzél mind jóra magyarázni.
7. **S ha úgy** találd szeretetlenek
a többiek kurtán bánnak veled,
hidd el, rossz szándék nem vezeti őket,
csak a Sátán ólálkodik körülötted,
hogy törbe ejtsen téged
s hogy elfeledtesse szegénységed.
Járj túl az eszén,
s mások méregelését abbahagyva,
fordítsd szemed gyorsan szegény magadra!
Szívedbe akkor csend száll és alázat.
Így töltheti be békesség a házat.

Terteegen után -Túrmezei Erzsébet

JÓ ARC

Annyiféle arc vesz körül, akármerre nézek. Barátok, haverok, osztálytársak. Arcok, melyek hasonlóak és mégis különbözőek. Mindegyik egy közös emlék, egy történet, egy érzés. Arcok, melyek másnak semmit nem mondanak, de nekem ők jelentik a társakat. „Jó arcok vagytok” - szoktam is nekik mondani. Arcok, melyek oly hasonlóak, hiszen csak két szem, orr, száj, néhány ránc, barázda, mélyedés. S mégis mennyire mást jelent a szüleim arca, a szerelmem arca, a gyermekem arca, a barátok arca. De van egy arc, amely mindezt egyesíti. Nem tudom leírni, nem tudom lerajzolni, csak akkor látom, ha elcsendesedem, és becsukom a szemem, de olyankor végtelen jó érzés megpillantanom. Megnyugtat, feleml, felszabadít, egészen átjár. Előtte soha nem láttam, majd belépett a világomba. Tudjátok, olyan ő, akit az első perctől kezdve kedvel az ember. Azóta ennek az arcnak mondom el az életemet, napjaimat, gondjaimat, örömeimet. Várom a vele való találkozást perceit, mert már tudom, ő az igazi „JÓ arc”!

Ribárszki Ákos

A mérleg

A jó módú gazda, és a szegény ember üzletet kötött. A gazda minden héten ad két kiló túrót a szegény embernek, aki pedig viszonzásul két kiló összegyűjtött mézet ad. Ment az üzlet rendben jó ideig, amíg egyszer csak a gazda arra gondolt, hogy bizony nem minden ember tisztességes, és meg kellene mérni amit kap. Úgyhogy mikor legközelebb vitte a túrót, és néhány perc múlva megkapta a mézet, azt hazavitte, és a pontos mérlegén megmérte - hát csak másfél kiló volt! Felháborodva ment a szegény emberhez és indulatosan a szemére vetette, hogy becsapta őt. A szegény ember lehajtotta fejét és így szólt: - Nagyon sajnálom, hogy így történt, de én nagyon szegény ember vagyok. Egy két-serpenyős mérleget még tudtam szerezni, de súlyokra már nem volt pénzem. Így hát amikor megkaptam tőled a túrót és kivítem a kamrába, rátettem a mérleg serpenyőjére, és a másik serpenyőbe kimértem az azonos súlyú mézet. A gazda roppant módon elszégyellte magát és hazament.

Tervek

Egy fiú és egy leány egymást gyengéden átölelve támaszkodtak egy előkelő hajó korlátjánál. Ifjú házaspár voltak, ezen a tengeri utazáson mézesheteiket töltötték. Meghitt beszélgettek a jelen gyengéd és szeretetteljes pillanatairól és az oly rózsásnak tűnő közös jövőjükéről. - A munkámat tekintve igen jó kilátások előtt állunk, hamarosan átköltözhethetünk egy nagyobb házba. Nyolc-tíz év múlva pedig saját vállalkozásom is lesz., talán. Meglátod, boldogok leszünk – mondta a fiú. - Igen, folytatta az ifjú feleség -, gyermekeink a legjobb iskolába járnak majd és

kiegyensúlyozott életük lesz. Majd megcsókolták egymást és továbbmentek. A hajó korlátjához egy mentőöv volt erősítve, rajta a hajó neve: Titanic.

"Az élet olyan leckék sorozata, amelyeket át kell élnünk, hogy megérthessük őket."

Ha szól az Úr!

Jézus és a mosoly apostolai jelentkeznek.

A Szent Margit cursillós lelki közösség is elkezdte a HIT évét élni. Október 18-ára három új tagunk, két nagyrécei és egy nagykanizsai testvérünk kapott meghívást cursilló tanfolyamra a kőszegi Szent Imre verbita Missziós Házba. Ők bekerülve a csoportunkba, hamar meghallották az Úr hangját: - „Menj! ha mondom neked, És Én veled leszek!”

Marika, Zsuzsi, Icuka mosollyal az arcukon, tele várakozással válaszoltak – „Uram! akkor megyek”, de az Úr nagyon jóságos és a csoport többi tagjához is szólt – „Adj! Szólj! Szolgálj! Szeress! Menj, ha mondom neked. És Én veled leszek! Mi, mint Krisztus hű és bátor „katonái” szintén válaszoltunk.

– „Uram! Akkor megyek!” Így történt, hogy a Kőszegen lévő nagykanizsai Szent József plébánia Szent Család üdülőjébe szokatlan időben, október második felében, 18-án vidám testvérek jelentek meg. Az Úr nagyon jóságos! Ő Lóránt atyán keresztül adta meg ezt a lehetőséget, hogy e szép helyen, az Alpok lábánál búcsúzhattunk el az ősztől és

készülhettünk fel a téli hidegekre a HIT fűtőerejével. Az Úr az ígétét betartva, bizony velünk volt! Nagyon szép időt biztosított nekünk ebben az 5 napban. Ízelítőt adott az elveszett „paradicsomból”, mert ez a hely Lóránt atya plébániájának a „paradicsoma”. Az Úr teremtményeiben gyönyörködhattunk. A ligetes telken, csodaszép dísz- és gyümölcsfák között madárcsicsergésre ébredtünk. Együtt búcsúztunk velük az ősztől. Este pedig, a délutáni rózsafűzér imádkozása után a tűzrakást körbevéve daloltuk el egymás nótáit. Isten szereti a vidám, mosolygós embereket. Az öröm imádság, az öröm és a mosoly erő. A szerető szív vidám szív.

Közben sokat emlegettük az otthon maradt szeretteinket és a tanfolyamon töltendő testvéreinket. Mi már tudtuk, a cursilló is tökéletes eszköz, hogy elmélyüljünk a hitben. Juhos Ferenc verbita tartományfőnök mondta: - „Aki ma valóban meg akarja ismerni a hitét, annak nem kell megmaradnia azon a szinten, amit gyermekkorában tanult a hittan órákon.” Jézus bennünket is be akar avatni evangéliumának továbbadásába. Jézus Krisztus számít ránk. Mi pedig az Ő kegyelmeire. Nem is tétlenkedtünk, a 3. napunkra meghívtuk Tóth Zoltán verbita atyát, hogy tartson nekünk lelkigyakorlatot. Örömmel jött közénk. Közös megbeszélés eredményeként a HIT-ről beszélt nekünk, majd kérte, hogy cursillós szellemben baráti kötetlen beszélgetést folytassunk, melyben saját magát is bele-

értve, mindenki tanúságot tehet, hogy kinek mit jelent életében a hit. Régen, jelenben, és a reményteli jövőbe tekintve. Nagyon jó, testvéri, baráti hangulatba váltunk el tőle. Gazdagodtunk lélekben, szeretetben és újabb felfedezésekben. Mert minden embertől lehet valami újat hallani, tanulni. Az Úr rajtuk keresztül tanít. Csak észre kell vennünk. A tanfolyamon lévő testvéreinket most már mi is feltöltődve vártuk. Ők másnap a 4. napjukon befejezték a szeretetbombával végződő megújulásukat, és evvel az örök 4. nappal folytatják lelki életüket. De mielőtt hazatértek volna, a mi paradicsomban töltött 5. napunkra oda vártuk őket a szeretet nevében. Úgy, hogy Julcsi testvérünk értük ment és elindult velük Kőszeg „Rózsadombjára” az Úrtól kapott paradicsomi fészekhez. Olyan örömteli mesélés, hálálkodás, szeretet töltötte be a kis csoportot, hogy az égiek örömtáncot lejtettek.

Nemsokára megérkezett Lóránt atya is és kis segítőtje Zsoltika. Egy kis fűnyíró szerelés után közös ebédrel, jóízű, mosolygós mesélős agapéval zártuk ezt a csodás 5. napot. Bár mi cursillósok mindig az örök 4. napot éljük, ami ezeket a napokat is magába foglalja. Köszönetet mondunk Horváth Lóránt atyának, hogy befogadta a cursillósok közösségét és így, előre nem is gondolva ilyesmire, részesei lehetünk mi is ennek a kis „földi mennyországnak”, ahol minden az örömhír-

ről, a szeretetről szól.

Végezetül hálát adunk mindenért az Úrnak, a Ceglédi Harangszó-ból vett idézetekkel: /Csanád Béla/ Hálaima részletek:

„Köszönöm Uram!”

„Köszönöm Uram, hogy nekünk ajándékoztad a földet, a virágokat és az állatokat, ők a természet mosolya és szüntelen figyelme, elkísérnek magányos útjainkra.

Hála Fiadért, Elsőszülött testvérünkért, Jézus Krisztusért, aki elhozta és szívünkbe írta az örömet és a boldog nyugtalanságot, aki azt akarja, hogy megoszszuk másokkal is boldogságunkat a szeretet közösségében!

Hálát adok a jelekért, és a hangokért, melyek irányítják hétköznapijainkat, és a Hangodért, hogy válaszolsz és megvigasztalsz. Hála küldetésemért, figyelmedért és végtelen türelmedért, hogy vársz reám és örökké szeretsz.”

Ámen”

Krisztus számít ránk és rátok is kedves testvérek. Községünk nyitott, várunk benneteket. Minden második hétfőn 16.30-tól 18.15-ig Szent József plébánián. (Ady u. 15.)

Dicsértessék a Jézus Krisztus! De Colores!

Hogyan lettem katolikus? – egy egykori boszorkány vall megtéréséről

A hit évéhez kapcsolódóan néhány személyes megtérés történetét ismertetjük, egykori ateisták, újpogányok, buddhisták, muzulmánok, zsidók, protestánsok interneten közzétett tanúságtételei alapján.

Libby Edwards

Névleg protestáns családban születtem, de kamasz koromban már messze elkerültem mindenféle templomot. Nem szerettem vasárnap korán kelni, és az istenkapcsolatnál sokkal fontosabbnak tűnt, hogy mindenkinél jó legyek. Ám azért érdekelt a vallás; keresztény barátnőim révén több protestáns gyülekezetben megfordultam. A Katolikus Egyházat csak olyan horrorfilmekből ismertem, mint Az ördögűző, mégis volt benne néhány dolog, ami izgatott. Például a rózsafüzér. Máig emlékszem, mennyire megdöbbenett, amikor egy katolikus családnál először láttam igazi rózsafüzért. Nem tudtam, hogyan kell vele imádkozni, de éreztem, hogy van benne valami különleges.

Húszéves voltam, amikor egy alkalommal a könyvesboltban a New Age/Asztrológia polcon megakadt a szemem egy boszorkányságról szóló könyvön. Erős vágy élt bennem valamiféle spiritualitás iránt, így mélyen rezonált bennem a hátsó borítón olvasható ajánlás: a boszorkányság nem mese, nem is sátánimádát - csak vegyem meg a könyvet, és belőlem is igazi boszorkány válhat.

Megvettem. Lenyűgözött. Elkezdtem kitanulni. Az első „bűvészkedős” időszakon – amikor kizárólag feketében jártam és több kiló pentagramos láncot hordtam – hamar túlestem. Komolyan kezdtem tanulmányozni a boszorkányságot, újpogány barátokkal vettem körül magam, tapasztalt mesterektől tanultam, és faltam a témával kapcsolatos könyveket. Volt egy-két dolog, amivel nem tudtam tökéletesen egyetérteni – a keresztény neveltetést nem tudtam még tökéletesen levetni, váratlanul elő-előjött –, de idővel egyre könnyebben tudtam szőnyeg alá söpörni a felmerülő kételyeket, kérdéseket.

Tizenöt évig műveltem és tanítottam másoknak a boszorkányságot. Újpogány rendezvényeket szerveztem, és kiterjedt hálózatot építettem az interneten. Fejlesztettem okkult „talentumaimat”; úgy tűnt, a jósláshoz és a halottidézéshez különös tehetségem van. Megtanultam gyógyítani és átkot mondani, bár az utóbbiban jóval több sikert értem el. Ez nem véletlen: az újpogány boszorkányság híveinek egyik legfőbb érve az, hogy fehér, azaz jótékony mágiát művelnek – ez azonban csak mese. Hamar kiderül, hogy „a boszorkány, aki átkozni nem tud, gyógyítani sem tud.”

A boszorkányság voltaképpen vallási köntösbe burkolt hedonizmus, melynek szabadoságához foghatót azóta sem találtam. Életem e sötét időszakában minden határt feszegetni kezdtem, s miközben el voltam szánva, hogy felrázom a szűk látókörű keresztény többséget, erkölcsi gátlásaimat könnyedén tettem félre az újonnan megtalált „szabadság” szellemében.

Isten azonban sohasem hagyott el; különös utakon közeledett felém. Sok horrort olvastam és néztem, és feltűnt, hogy ezekben a könyvekben és filmekben, ha nagy baj van, nem a protestáns lelkészhez vagy a pogány papnőhöz fordulnak, hanem a Katolikus Egyházhoz. Nem is gondoltam, mennyire megmaradt ez bennem, mígnem egyszer azt mondtam egy barátnőmnek, hogy nagy bajban katolikus papot fogok hívni, nem boszorkányt. Volt valami tekintély, valami hatalom a Katolikus Egyházban, amit öntudatlanul már akkor éreztem.

A képregényeket is szerettem. Egyik kedvenc szereplőm lett az X-Menből Nightcrawler, aki elkötelezett katolikus, szereti Istent, és ez láthatóan boldoggá teszi. Rajta kívül talán nincs is más ilyen szereplő a képregények világában. Szerepjátékban is alakítottam őt. Később magam is írtam fantasy és horrortörténeteket, és eredeti szereplőim közül a végére többen katolikusok lettek – jóval többen, mint amennyit annak szántam. Színésztársaim és az olvasók közül sokan rákérdeztek, hogy mi motiválhatta e szereplőket. Kénytelen voltam hát katolikus hitvédelmi írásokban utánanézni, hogy megfelelően tudjam indokolni a szereplőim viselkedését.

Ekkor már sokat foglalkoztam az Egyházzal, de az első komoly kétségek akkor fogtak el, amikor igazán behatóan kezdtem tanulmányozni a katolikus hitvédelmet és a Katekizmust. Ekkor harmincöt éves voltam és tizenöt éve boszorkány.

Az Egyház külsőségei, a harangszó, az illatok, a képzőművészet, a zene, a szertartások méltósága már korábban is lenyűgözött. Most azonban kezdtem felfedezni a hitvédelmi írásokban az igazságot. Mellette árnyékszerűvé halványultak a boszorkányság rítusai és igazságai, s én valami valóságosra éheztem.

Katekumenátusba jelentkeztem a helyi katolikus plébánián, és egy évet adtam magamnak. Sokkal gyorsabban ment, pedig nem volt könnyű eljutnom a teljes szabadoságból egy olyan vallásig, amely komoly követelményeket támaszt. De megpillantottam valamit az Igazságból, és a lelkem mind többre vágyott.

Nagybőjtben egy nagyon mély, személyes élményben volt részem. Katolikus hitem egészen addig pusztán olvasmányaim ésszerűségére épült. A nagyhéten azonban a szívemmel is katolikus lettem. Valóságosan, sorsfordító módon megtapasztaltam Istent a Szentlélekben, és abban a pillanatban örökre elhagytam a pogányságot. Azóta is voltak hasonló élményeim, de azt a pillanatot őrzöm a szívemben. Akkor szerettem bele Istembe, és soha többé nem akarok elszakadni tőle.

2010 húsvét vigíliáján kereszteltek meg. E sorok íráskor egy éve vagyok katolikus. Nem volt mindig könnyű, hiszen tizenöt évnyi pogánysággal szakítani olyan, mint egy szenvedélybetegségből kigyógyulni – de Isten mindig megadta a kegyelmet a küzdelemhez. A szabados pogány boszorkánysághoz képest hihetetlenül nehéz elkötelezett katolikusnak lenni, az életem mégis egyszerűbb, szebb és nyugodtabb, mint pogányságom idején bármikor. A boszorkányság hihetetlen szabadságot ígér, de ez bizony csak ügyes hazugság. Az igazi szabadság Istennél van.

Forrás: www.catholic-convert.com

Magyar Kurír (mk)

AGGÓDÓ SZÍV

(Linda Dillow: *Akinél a szív lecsendesül* című könyvét felhasználva)

- Az aggodalom olyan, mint a hintaszék. Csak indulsz, de az út végére sosem érsz.

S míg a hintaszékben legalább tiéd a nyugalom. Addig békéd elvész, szorítja az aggodalom.

- Hiába félted a gyermeked, hogy rossz útra lép. Nem aggodalmad óvja az útkereszteződést.

Remegő kézzel engedted el az útra kelőt. Pedig nem a féltelmed mi megvédi őt.

- Aggódva nézed a viharfelhőket. Pedig az nem védi meg óvó tetődet.

Hiába kerülöd így az ördög tüzét. Az aggodalom nem olt, csak belűről tép.

- Az aggodalom szilánkjai összerakódnak. A ma terhével egységet alkotnak.

S kész lesz egy olyan hatalmas teher. Amelyet szíved már nem bírhat el.

- Nem tudod mit hoz a jövő, mi az, mit kapsz. Hisz emberi léted erre nem adhat választ.

S ha aggódsz, mert azt féled, rossz lesz élted. Csak azért lehet, mert kevés a hited.

- Legyen előtted Péter példája. Az aggodalom őt is megtalálta.

Amint a vízen hitét kezdte feledni. Tanító példaként elkezdett sülyedni.

- Isten igéje válaszol neked. Megnyugtat téged, ha hűen figyeled.

Azt mondja ne aggódj a holnapért. A holnap majd aggódik magáért.

- Az égi madarak sem vetnek, aratnak. Mégis az Úr kegyelmében laknak.

A mezei liliomok sem varrnak ruhákat. Az Úr akaratából mégis pompáznak.

- Ne akarj már akkor átkelni a hídon. Amikor még nem is tudsz a folyóról.

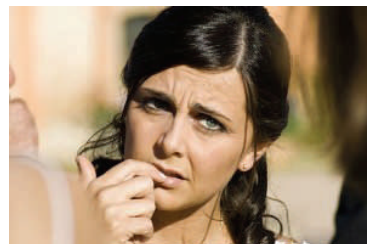
S ha már látod a folyót, akkor se félj. Isten szárnyakat adna, ha leesnél.

- Hited legyen ernyő, de ne te dönts el, hogy esőtől vagy naptól védjen.

Isten teremtette az esőt és a napot. Áldásként adja neked mit alkotott.

- Életünk minden holnapja előbb Istennel találkozik. Tudd, hogy az Úr szeret téged, ne aggódjon a szív.

Hidd, hogy az utadat mindig a béke vigyázza, melyen a pásztor elől megy, s a bárányok utána.

„Világító testek”

„Ti vagytok a világ világossága. Nem rejthető el a hegyen épült város. A lámpást sem azért gyújtják meg, hogy a véka alá, hanem hogy a lámpatartóra tegyék, és akkor világít mindenkinek a házban.” (Máté evangéliuma 5, 14-15)

Gondolkodtatok-e már azon, vajon miért hasonlítja Jézus a keresztény embert a világossághoz? Íme néhány ötlet:

- A világosságot nem lehet elrejtteni. Felhívja magára a figyelmet. A jó keresztény is úgy él, hogy környezetében felfigyelnek rá.

- A világosság vonzó. Azok, akik táboroztak már hegyekben, távol a civilizációtól, ahol nincs áram, tudják, hogy a tábortűz világosságának nehéz ellenállni. Ha világít, magához csalogat és meleget áraszt. Ilyen vonzásköre lehet egy kereszténynek is.

- A világosságnak életadó ereje van. Gondoljunk csak arra, amikor hosszas esőzés, borongós időjárás után kisüt a nap. Szinte életre kel a természet, csicseregnek a madarak, s a napsütés jókedvre derít bennünket. Az Istent követő ember is ilyen befolyást áraszt

maga körül: jó kedvre derítheti azokat, akikkel kapcsolatba kerül.

- A világosság biztonságérzetet nyújt. Sok régi történetet halottunk már a világító tornyokról. A tengeren hajózóknak bizony nagyon sokat jelentett az, ha meglátták a világító tornyot. Tudták, hamarosan célba érnek. Keresztényként mi is lehetünk olyanok, mint egy világító torony: irányt mutathatunk és biztonságérzetet nyújthatunk.

- A világosság nem létezik önmagában. Valami táplálja. Mi keresztények tudjuk, hogy mindent, amink van, Istentől kapunk. Ezért azzal, hogy világítunk, nem teszünk mást, minthogy felhívjuk az emberek figyelmét arra az „áramforrásra”, amiből a mi világosságunk táplálkozik.

- A világosságnak célja van. Ha este hazaérve belépünk a lakásba, felkapcsoljuk a villanyt, hogy lássunk. Ha bajban vagyunk, eltévedünk, akkor S.O.S. jeleket adhatunk egy hegytetőről lámpánkat használva. Ahogy a világosságnak legtöbb esetben célja van, úgy a keresztény élete is meghatározott cél felé halad: minden tettel azon van, hogy felkészüljön Istenével való találkozásra.

A kérdés ma reggel, hogy betöltjük-e ezt az Isten által nekünk szánt szerepet? Hogy világítunk? Mi az, amit megvilágít a reflektorunk? Istenre és az ő csodálatos dolgaira, végtelen szeretetére hívja fel a figyelmet, vagy pedig önmagunkat, elért eredményeinket, saját megvalósításainkat helyezük reflektorfénybe?

(Forrás: Internet)

Idő - időutazás - emlékezés

Ha kinyitom a televíziót, hogy eltöltssem az időmet, általában időutazásban van részem. Van, amikor évszázadokkal korábbi keleti udvartartás intrikáinak a részleteibe vonódom be, máskor ősi egyiptomi piramisok titkai tárulnak elém, vagy a farm, ahol élünk, idilli történetének a részese leszek. Sőt, előfordul, hogy egy időutazásról szóló film főhőseivel élem át az ő időutazásukat, s ezzel kapcsolom ki magam a hétköznapi rohanásból - ahogy ma mondják: pörgésből.

És olykor, amikor a valós időből, ami mérhető, elharangozható, úgy kiemel a beleélő képességem, hogy elmulasztok időhöz kötött feladatokat.

Sokszor esik szó manapság arról, hogy minőségi időt szánjunk arra, ami vagy aki fontos a számunkra. S az időt az éberségünk, a frissességünk, a figyelemre való képességünk minősíti, azaz a jelenlétünk minősége.

Azt hiszem, ezért nem tudok elvontan gondolkogni az időről, nem tudom csak úgy meghatározni mint történések egymásutániságát. Számomra az idő **tevékenység és jelenlét**. Jelenlét annak a számára, amit éppen **itt és most** cselekszek, vagy ami itt és most történik velem, bennem, általam.

S igen, a történés elszakadhat a jelenlétől, de az kiszolgáltatottá tesz, az megaláz, mert mintegy önmagam valóságától szakít el, ha az érzelmeim, gondolataim máshol vannak, mint én.

Sőt, megalázom az Istent és az embert, amikor meglátogat, belép hozzám, beszél hozzám, és én nem vagyok jelen a számára, hanem az pörgő bennem, mit kellett volna még tennem, szólnom az előbb, vagy mi minden vár rám még ma.

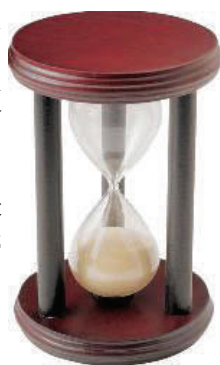
Bizony, ennek a jele, hogy nem kapcsolom ki a TV-t, rádiót, ha belép hozzám valaki, s ha megszólal a mobil, akkor a távolból megszólaló fontosabb lesz, mint aki itt van, jelen van, velem van, személyesen. Most már nemcsak az fordul elő, hogy megszólal a szentmisén valakinek a mobilja, hanem annak is tanúja voltam, hogy szentségimádás idején valaki mobilon ügyet intézett a mögöttem lévő padban, s én éreztem gonosznak magamat, hogy rászóltam, menjen ki.

Az ügy, az én ügyem, a pörgés fontosabb lesz, mint a figyelmes szerető jelenlét.

Pedig legalább azzal megtisztelhetném a hozzám belépőt, aki felém fordult, rám szánta az idejét, hogy megosztom vele, ami leköt, behívom, elpanaszolom neki, tanácsát, avagy türelmét kérem. Az idővel való bánás, a jelenlét kultúráját is ki kellene alakítanunk.

Felértékelődtek a határidő-naplók internetes és mobiltelefonos formái, csörögnek ránk figyelmeztetőleg, s meghatározzák találkozásainkat. A legnagyobb kincsünk az időnk, amit odaajándékozhatunk, ha ezt az időt figyelő szeretetünk hordozza, ha nem azt mondjuk: „Na, mondd, öt percem van rád!” - hanem amit annak idején az érzélgős sláger dalolt: „megáll az idő, az égen fényes csillagok, a földön csak te vagy és én vagyok... **Csak Te és én** - és nincs feladat, ügyintézés, panaszkodás, hogy még mennyi dolgom van, és finom szemrehányás, hogy vedd már észre, mekkora áldozatot hozok érted, mennyi mindent mulasztok el most miattad.

Az idő és jelen-lét belső kapcsolatát én is lassan tanultam meg.

A gyermekkori nyári élményeket, az élményben, átélésben való feloldódást bölcs szüleim napirendje, elrendezése tagolta, bár ezeket akkor korlátozásnak éltem meg. A Balaton, az ósvíz az időtlenség, szabadság jelentését hordozta, s szinte észrevétlenül az örökkévalóság, a **'mindig így legyen'** szépségét, jóságát sejtette meg velem.

A napnyugták és aranyhidak mindig új és mégis azonos szépsége, a hatalmas felhők ragyogása, az ég kékje - és szüleim gondoskodása - az Úristenről tanított. Észrevétlenül alakított, nevelt arra, hogy mások számára próbáljak létrehozni, átélhetővé tenni ebből valamit, segíteni kortársakat, hogy a természet szépségét szemlélve azon túl sejtünk meg valamit, Valakit. Szinte észrevétlenül nevelt fel így az Úr az önfeledt nyári vakáció játékos, időtlen jelenlétéből a **Valaki számára való jelenlétre**, sőt az Önmagam számára való jelenlétre.

Idővel örömmel döbbsentem rá a zoltáros szavainak igazságára, mellyel a teremtmények engedelmes létrejöttét fejezi ki. - Ezek mivoltukkal válaszolják a Teremtőnek: *íme, itt vagyok!* S énekeltem szívvel lélekkel a gitáros éneket: Minden mi él csak Téged dicsér ... mert mind a Te műved... A teremtésnek szerető dialógus jellege van.

A teremtés csodája a **hívás csodája** is. A Szeretet-Isten szólt hozzám: én vagyok, és miatta, a számára vagyok, érette vagyok. S mivel az Örök Isten hívott létre, szeretetből, **ezért az én életem, időm nyitott az Ő jelenlétére - idejére**. Benne élek, mozgok és vagyok.

Sajátos, személyes ajándék, hogy engem ez lenyűgöz, lefoglal, hogy ez nekem célom és feladatom, vágyam, hogy ez a tapasztalat rajtam keresztül sokak számára váljon ajándékká, létté. Otthonélmény volt Szent Benedek regulájának mondata: „szüntelenül Isten színe előtt járni”. Ez a **szüntelen** számomra az Isten idejének élete az ember idejében.

De ezt a szüntelent tanulnom kellett, és még ma is tanulnom kell. ...

... Igen, az **Isten idejében élni** egészen más élet- és világszemlélet, mint a szocialista világ hároméves terve, öt éves terve, melyben amúgy sem lehetett az emberi adottságok, képességek és vágyak alapján élettervet készíteni. A mai gazdasági, társadalmi krízis ismét megkérdőjelezi, lehet-e élettervet készíteni, vagy meg kell tanulni szőrfőlni a hullámokon. Ennek az időszaknak az ajándéka tudatosult bennem: nekem nincsen emberi jövőm, **nekem nincsen úgy-mond holnapom. Itt és most van, ahol jelen kell lennem, és örökkévalóságom van**. -Ez realitás volt a kihallgatások évtizedei alatt, s ma, közel hetvenévesen és a rákos betegség tudatában is a békesség ajándéka. A holnapom az Istenben van elrejtve, ma pedig kék az ég, és sok a szeretetre vágyó ember, akiknek a számára ha jelen vagyok, tapasztalom, hogy jelen van számomra az Úr.

A szüntelen Isten színe előtt járás, az Istennel való élet sebezhetetlenséget, elrejtettséget, szabadságot jelent, s a szabadságnak ezt a békességét, illetve en-nek hiányát a környezet megérzi. Ezt is meg kellett tanulnom...

... az emberek iránti szeretet tanított **jelen lenni** a számukra, és aztán az Isten számára való jelenlét óvott meg a kihallgatások ideje alatt a tönkremenéstől. Az otthontalanság kiszolgáltatottsága idején a bizonyosság: „*Otthonom az Isten Háza, mindörökké, szünet nélkül*”. ...

Jólesik emlékezni, ez is időutazás életem kegyelmi pillanataihoz. Ez vezet el ahhoz a csodához, amire **az emlékezet képesít**: beleölel Isten jelenlétébe, s nem pusztán az emberi emlékezetem erejénél fogva történik a kegyelmi valóság, hanem Isten akaratából.

A választott nép is a szabadulás eseményét élte át évről évre, amikor a Pascha ünneplésekor a család legkisebb gyermekének kérésére a családapa elmondta az egyiptomi szabadulás történetét. **Az emlékezés rítusa** saját életüket beleölelte a szabadulás történetébe. **Szent időutazás!** - mely mindig visszatér.

Mert nem **az idő fogságában** élünk, melyet a farkába harapó kígyó jelképe szimbolizál. Nem a mindig önmagába visszahulló megújulásban, nem a természet körforgásának reménytelenségében.

Mert úgy tetszett az Istennek, hogy belépjen az időbe, és jelen legyen az idő forgatagában, amit az ember sokszor még fontoskodással föl is pörget. Jézusban Isten

alávetette magát az emberi élet idejének - a növekedésnek, fejlődésnek, hogy megmutassa: **van oka, kezdete, iránya az emberi életidőnek**, van ideje az imádságnak, s van ideje a pihenésnek... **S az idő fáján terem meg a megváltás titka - az örök élet öröme.**

Igen, azóta **elérkezett az Isten órája**, és Ő velünk maradt, jelen van közöttünk, s mindent ez határoz meg, ennek ünnepe rendezi el az évet, a hónapokat, a napokat, ezt ünnepli a liturgia szent ideje.

S a mi Urunk parancsa, teremő szava: **„ezt cselekedjétek az én emlékezetemre”** minden szentmisén mintegy elhúzza az időt az örökkévalóság szenté-lyétől, az emberi időt az Isten örök jelenétől elválasztó függönyt. A kimondott szavak jelenvalóvá teszik az egyetlen, örök Áldozatot, akinek sebéből ma is árad a keresztes víz és az eleven, gyógyító, szabadító áldozati vér, és árad a Lélek, mely meggyőzi a világot a bűnről, az igazságról és az irgalomról.

Boldog, aki hisz

„És boldog az, a ki hitt; mert beteljesednek azok, a miket az Úr néki mondott.” (Lukács evangéliuma 1. fejezet 45. vers)

Két ember szemlélte egy kiállításon a jerikói vak meggyógyításáról szóló festményt.

- Maga mit lát kiemelkedőek ezen a képen? - kérdezte az egyik.

- Ó kérem, - volt a válasz - ez a festmény csodálatos. Minden mesterien ki van dolgozva. Krisztus alakja, az emberek csoportjai, az arckifejezések. Minden, nézze csak, minden tökéletes.

- És látja ott a kép szélén azt az eldobott botot? Ahhoz mit szól?

- Valóban. Mit gondol, mit keres ott az a bot?

- Én úgy gondolom, az - az otthagytott bot a hit kifejeződése.

- Hogyhogy?

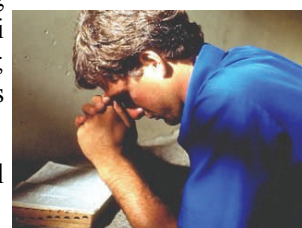
- Ez az ember ott ült az útfélen, de mikor meghallotta Jézus közeledését, kiabálni kezdett. Mikor Jézus magához hívta, a botját hátrahagyva ment a Mesterhez. Ezzel is kifejezve a gyógyításban való hitet, hiszen a botra már úgysem lesz szüksége.

Igen, ez az igazi kifejeződése a hitnek. Mikor még a teljesülés előtt eldobod a mankót, odabotorkálsz Jézushoz és várod az ígéret teljesülését.

Mégis, mily sokszor Tamás módjára csak a szemünknek és kezünknek hiszünk. Saját magunk próbálunk emberi mankókkal, emberi eszünk szerint végigbotorkálni életünk útján és persze ugyanakkor szeretnénk ebből kigyógyulni, de nem merjük teljesen Istenre bízni magunkat, hogy az Ő kérései szerint éljünk.

Pedig ez a hit a valódi boldogság kulcsa. Jézus ezt mondja a mai lelki vakoknak és Tamásoknak is; „boldogok, akik nem látnak és hisznek.” (Ján.20:29)

Dobd el tehát a mankót! Kelj fel és járj Jézus elvei szerint!

Paul Roth

A KOLLÉGÁD: A FELEBARÁTOD

Gyakran könnyebb és egyszerűbb szeretni egy szűkölködőt, egy beteget, szívből megszánva szomorú sorsát, mint szeretni azt, aki együtt dolgozik veled.

Istenem, arra készíted a kötelesség, hogy napjaim, életem egy részét kollégáimmal töltssem el. Nem válogathatom ki őket; nem szorulnak rá senkire; némelyikük tán el is gáncsol.

Adj erőt gyöngeségeiket elviselnem, mint ahogy én szeretném, hogy ők elviseljenek engem.

Istenem, ma a felebaráti szeretet azt jelenti: becsületesnek és segítőkésznek lenni, mint kolléga, mint főnök, mint beosztott. Adj nekem olyan főnököt, aki munkatársat lát bennem, és nem kifutót.

Segíts, hogyha bármit kívánok, tudjam: hol a mérték. Kollégáimnak kárt sose okozzak, előljáróim szavát sose szajkózzam, ne gyötörjem a beosztottakat. Épp így az egész üzemben is, a segítség, a megértés, a megbocsátás kis jeleiben, a közös munkában fejezze ki valami a Te parancsodat: „Szeresd felebarátodat, mint önmagad!”

Az Egyház alternatívái a fiatalok hétfégi ivászatai ellen

A spanyol Religión en Libertad című katolikus portál szerdán közölte cikkét a Spanyolországban mind gyakoribb és tömegesebb jelenségről, a fiatalok szabadtéri és hétfégi ivászatairól. (A spanyol hatóságok évek óta hiába próbálják visszaszorítani az ilyen éjszakai rendzavarásba vagy hangoskodásba torkolló csoportosulásokat, amelyeket a bárók egyre drágább árai is gerjesztenek. – a szerk.) Sevilla legismertebb városnegyede, Triana egyik biztonsági őre szerint az andalúziai székhelyen a szalézi szerzetesek képesek a legnagyobb rendet tartani hétféjenként. Videójátékokkal, társasjátékokkal, közös beszélgetésekkel és sportolási lehetőségekkel várják a nem inni akaró sevillei fiatalokat. Persze ha több mint 500 fiatal jól leköti magát, és egy-két fiatal mégis berúg, csak róluk beszél a környék – dohogott Alfonso Francia, a szalézi rend egyik tagja. Csak Madridban több mint tízezer fiatal választ hasonló kapcsolódási módot, akár csak a két kasztíliai tartomány több városában. Színházi önképzőkör, társasjátékok, festészet, nép- és társastánc, kirándulások, többféle kézműves mesterség elsajátítása várja őket a Bosco Szent János iskolákban. Az Opus Dei szervezete ugyancsak hétfégi klubokat hozott létre Spanyolország egész területén, és igen érdekes, változatos programokat kínálnak nekik. Olvasásfejlesztési gyakorlatokkal, vitákkal, irodalmi beszélgetésekkel, mozi- és filmfórumokkal, repülőgép-modellező szakkörökkel, gitár-, és számítógép-tanfolyammal stb. Azokat a fiatalokat pedig, akiknek ezek után felkeltette az érdeklődését a (katolikus) válás, több egyházmegyében is tárt karokkal várják a közös imákra.

Magyar Kurír

A FORRÁSHOZ

Tiszta- bővizű csodálatos Forrás,
keresd tovább a szomjasakat!
Látod, mennyien vannak!
Posvány vizével oltják szomjúságuk.

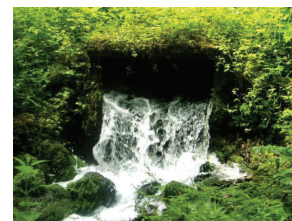
Szomjaznak, életre, szeretetre,
irgalomra és bocsánatra, jóságra, igazságra,
öröme, igazi szabadságra.
Szomjazók számlálhatatlan serege!
Mi lesz velük, ha rád nem találnak?!

Milyen felfoghatatlan, ahogy elindulsz
megkeresni őket, ahogy szüntelen útban
vagy feléljük, meg se várva, hogy ők ke-
ressenek!
Milyen csodálatos titok!

Boldog akit már megtaláltál,
s nem posványok mérgező vizét issza!
Ahogy ígérted,
nem szomjazik soha többé, és belsejéből
szeretet, öröm, irgalom, jóság: élő víz
fakad.

Krisztus-forrás, te áldott, drága, tiszta,
keresd tovább a szomjasakat!

Túrmezei Erzsébet

Nincs kibúvó - meg kell dolgoznod érte!

„Aki lustán dolgozik, elszegényedik, de a szorgalmas munka meggazdagít.”

(Példabeszédek 10,4)

Amikor Bill Gates-t, a Microsoft alapítóját, hihetetlen sikeréről kérdezték, a következő tíz dolgot ajánlotta minden kezdő fi-gyelmébe. Érdemes megfontolni őket!

- 1) Az élet nem fair - szokj hozzá!
- 2) A világot nem érdekli az önbecsülésed; azt várja, hogy előbb éj el valamit, utána legyél elégedett magaddal.
- 3) Nem fogsz milliókat keresni rögtön az iskola befe-jezése után, és nem leszel rögtön alelnök mobilte-lefonnal. Meg kell dolgoznod érte.
- 4) Azt hiszed, a tanárod túl kemény? Várd csak ki, milyen lesz a főnököd! Ő nincs véglegesítve.
- 5) A hamburgersütés nem alantas munka; a nagyszü-leid lehetőségnek nevezték.
- 6) A szüleid nem voltak mindig unalmasak; attól let-tek ilyenek, hogy etettek téged, kimosták a ruhái-dat, és kifizették a számláidat. Tehát mielőtt elro-

hannál, hogy megmentsd a még érintetlen terüle-teket a szüleid generációjának „élősködítőit”, előbb próbáld meg tetvetleníteni a saját szekrényedet!

- 7) Lehet, hogy néhány iskola eltörölte a győztesek és vesztesek kategóriáit, de az élet nem. Van, ahol még a rossz jegyeket is eltörölték, és a jó válaszra addig várnak, ameddig csak akarod. Ennek semmi köze a valósághoz.
- 8) Az élet nincs szemeszterekre felosztva, és nincs nyári szünet sem. A munkáltatók nem érdekeltek abban, hogy „megtaláld önmagad”. Azzal te foglal-kozz a szabadidődben!
- 9) A valódi emberek nem tölthetik minden idejüket a büfében, hanem dolgozniuk kell, nem úgy, mint a tévében!
- 10) Légy kedves a stréberekhez! Nagy az esélye annak, hogy egy nap valamelyiküknek fogsz dolgozni!

A „Harry Potter” jelenségről

"A mi atyáink ezen a hegyen imádták az Istent, ti pedig azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol Istent imádni kell.

Jézus így válaszolt:

Higgy nekem asszony, hogy eljön az óra, amikor nem is ezen a hegyen, nem is Jeruzsálemben imádjátok az Atyát. Ti azt imádjátok, akit nem ismertek, mi azt imádjuk, akit ismerünk, mert az üdvösség a zsidók közül támad. De eljön az óra, és az most van, amikor igazi imádói lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is azt kívánja, hogy ilyenek legyenek az őt imádók. Az Isten Lélek, és akik imádják őt, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk."

János 4, 20-24.

A „Samáriai asszony története” János evangéliuma egyik legszebb elbeszélése. Versről-versre bontakozik ki az esemény, megindítóan szép és tartalmas beszélgetéssel együtt. Némely magyarázó szerint, s magam is így látom, egybe-sűrítve van itt minden üzenet, amelyet János evangélista az ÚR Krisztusról evangéliumában megvallani kíván.

Most egy rövid szakaszt olvastam belőle. Kitűnik, hogy a samáriai és a zsidó ember vélekedésében az Isten imáadásának helye és módja között „ég-föld” különbség van. Vitáztak és vitáznak is azon, kibékíthetetlenül és megértés nélkül. Jézus szavai nélkül tovább mélyülne vitájuk és ellentétük. Szükséges, hogy Jézus segítsen. És segít.

Ennek alapján legyen szabad egy, az iskolánk életében, az elmúlt hetekben, talán hónapokban előtérbe került kérdésben néhány őszinte, személyes, s eligazító szót mondanom.

Az iskolánk adventi-ünnepi alkalma után egy kedves szülő kezembe helyezett egy írást, olvassam el, és gondolkodjam rajta. Elolvastam és gondolkodtam. Most magam is szeretnék egy írást a szülők kezébe tenni, gondolkodásom eredményét.

Az un. „Harry Potter” könyvekkel ill. az ennek első kötete alapján készült filmmel kapcsolatos kérdésben mondom el látásomat.

Felelősek vagyunk gyermekeinkért. Ez a felelősség kiterjed arra is, hogy gyermekeink milyen könyveket vegyenek kézbe, s milyen filmeket - akár otthon, akár közintézményben - nézzenek meg.

Felelősen jár-e el az a szülő, aki eltiltja a „Harry Potter” könyvektől és filmtől gyermekét, ill. felelőtlen-e az a szülő, aki lehetővé teszi olvasását és megtekintését?

Kérdezem, nem a samáriai-zsidó vita testesül-e meg ebben: hogyan kell és hogyan nem, hol lehet és hol nem lehet imádni az Istent?

Félto szeretettel ajánlom mindenki figyelmébe Mózes 3. könyve 19. fejezetét, különösen is a 26-32 verseket. Határozott szava Istennek, hogy „...varázslást ne üzzetek, ne jövendőlgessetek... Ne forduljatok halottidézőkhöz, és ne tudakozódjatok

Családi kuckó

jövendőmondóknál, mert tisztátalanokká teszitek magatokat velük...”

Ezeket a szavakat magunkért és a gyermekeinkért nagyon komolyan kell venni. Nincs következmény nélkül, ha valaki súlytalanul kezeli.

A „Harry Potter” könyvekkel és filmmel kapcsolatosan a következőket kell alaposan meggondolnunk: van-e valóság tartalma, vagy írói képzelet szülte mesefantáziával van dolgunk? Ha valaki úgy ítéli, valóságos dolgokról van szó a könyvekben és a filmben, akkor értelemszerűen azt kell tennie, hogy ettől távol tartsa gyermekeit, aki viszont úgy látja, hogy a könyveknek és a filmnek a valósághoz semmi köze, hogy egyetlen pillanatig nem kétséges, itt a valóság és mese össze nem téveszthető, annak, azt gondolom, mást kell mérlegelnie: miképpen segítse a gyermekét, hogy színvonalas irodalmat olvasson, szeresse az olvasást, milyen filmbéli képi és hanghatásoknak tegye ki, vagy ne tegye ki gyermeke lelkét! De, ki ítél helyesen?!

Személyes látásom szerint a „Harry Potter” könyvek és a film, melyet magam is, - az eligazodásért - megtekintettem, egy írói képzelet szerinti mesefantázia, a valósághoz nincs köze, éppen úgy, mint a Grimm testvérek, Andersen és Benedek Elek meséinek sincs. Abban az értelemben féltetni a gyermekeinket nem kell ezektől, amire a Mózes 3. könyve 19. fejezete figyelmeztet bennünket.

Hogy ez-e az az irodalom, amin a gyermek lelke jó irányba fejlődik, és ez é az a film, amelyet korosztályi megkülönböztetés nélkül bárkivel megnézzünk, hogy kitegyük-e magunkat a jelenség fogyasztói csapdáinak, ezek már valóságos és fontos kérdések.

Befejezésül megemlítem, hogy valamennyi gyermekem elolvasta a könyveket, s együtt néztük meg a filmet. Majd beszélgettünk arról. Helyére került. Nem varázsolnak. Nem bűvészkednek, nem mondanak jövendőt, nyugodtan alusznak, nem ingerültek.

Úgy történt, hogy amikor e könyvek egyike elolvasásra került, a gyermekem visszatette a polcra, azután leemelte a „Pál utcai fiúkat”, és annak olvasásába kezdett. Ennyi történt, nem több, helyén volt, és helyére került. Valóban vegyük ki a gyermekeink kezéből azt, ami nem oda való, óvjuk őket mindattól, ami mérgezi őket, de vigyázzunk a félelem keltésével éppen úgy, mint a felelőtlen magatartással.

Nem tudom, nem ártunk e többet a gyermek lelkének akkor, amikor veszekedünk, válunk, időt rájuk nem szánunk, amikor dohányzunk, amikor krimiket és olcsó dél amerikai filmpozsokat, szüntelen bekapcsolt televíziót engedünk nekik nézni, és így tovább...

Kész vagyok mindezekről minden kedves szülővel beszélgetni.

Isten szerető, s megőrző hatalmába szeretnék mindenkit ajánlani.

Ablonczy Kálmán, lelkész

ÁLLOK A FÉNYBEN

Állok a Fényben,
Minden a Fény!
Hol volt a tegnap,
Már mikor Ő volt,
Hol volt a tenger,
Már mikor Ő volt,
Hol volt az ember,
Már mikor Ő volt.

Hol volt a Föld,
És hol voltam én?

Nézek a Fénybe,
Minden a Fény!
Holdak gurulnak,
Napok gurulnak,
Fények csurognak
Az ég peremén.
Messzire nézz el,
Izzik az éter,
Szemed elkábul
Az örök terén.

Vakulsz a Fényre,
S leomlsz félve,
Mert minden a Fény!

Állok a Fényben,
Minden a Fény!
Minden az Isten.
Mi lesz a Földdel,
Ó, mi lesz holnap,
Mi lesz az ember,
Mi leszek én?

Új vihar tombol
Kártyavárt rombol,
Minden elomlik,
Mi lesz az én?
De Isten trónol,
S előtte hódol
Minden s a Fény!

**Mert Isten
a Fény!**

(Pusztai
Sándor)

Újévi fogadalom, amit érdemes betartani

Talán ma épp az újévi fogadalmak körül forognak a gondolataid. Ezek a listák, amelyeket jó nagy adag optimista lelkesedéssel, és teljesen valótlan elvárásokkal állítunk fel saját magunk számára, úgy, hogy tisztában vagyunk azzal, hogy ezek az elhatározások teljesen komolytalanok. De van valaki, akiről úgy gondolom, hogy mindent megtett annak érdekében, hogy betartsa az újévi fogadalmait. Egy fanatikus emberről van szó, aki sosem tudott egyetlen dolgot sem félészíven elvégezni, vagy félúton abbahagyni valamit. Ő a mindig őszinte és reálsan gondolkozó Pál apostol. Úgy gondolom, hogy Pálnak csak egy elhatározás szerepelt az újévi fogadalom listáján:

„Elhatároztam ugyanis, hogy nem akarok másról tudni köztetek, csak Jézus Krisztusról, a megfeszítettéről.” (1Kor 2,2)

Pál üzenete alapvetően nagyon egyszerű:

Megváltás csak és kizárólag Krisztusban van. De mit jelent ez?

A megváltás nem egyenlő: Krisztus + a te jó magaviseleted.

A megváltás nem egyenlő: Krisztus + az általad megtartott Bibliaórák.

A megváltás nem egyenlő: Krisztus + a tized, amit Istennek adsz.

A megváltás nem egyenlő: Krisztus + a gyülekezet, ahová jársz.

A megváltás nem egyenlő: Krisztus + az általad a Bibliából fejből megtanult versek száma.

A megváltás nem egyenlő: Krisztus + a te gyülekezetben betöltött szereped vagy rangod.

A megváltás nem egyenlő: Krisztus + a legutóbbi keresztény szemináriumon megszerzett tudásod.

A megváltás nem egyenlő: Krisztus + a te pusztai böjtöd vagy koplalásod.

A megváltás nem egyenlő: Krisztus + a te balesetmentes közlekedésed.

A megváltás nem egyenlő: Krisztus + a te tökéletes magaviseletű gyermekeid.

A megváltás nem egyenlő: Krisztus + a te jó munkahelyed.

A megváltás nem egyenlő: Krisztus + a te jó házastársad.

A megváltás nem egyenlő: Krisztus + a világ legújabb technológiája.

Egész egyszerűen a megváltás maga Krisztus, nincs plusz dolog, amit hozzá lehetne tenni.

Ez Pál üzenete, az üzenet, amely 2013-ban is épp oly igaz, mint amilyen 2999-ben lesz. Legyen a te idei fogadalmad és elhatározásod, hogy semmi másról nem akarsz tudni, csak Krisztusról, a megfeszítettéről.

Jon Walker / Napi Remény

Humor—s a r o k

Elkeseredve Istenhez foháskodik a szegény zsidó:

-Hatalmas Jahve, mi Neked száz év?

-Egy perc, fiam, - válaszol rögtön az Úr.

-És mi Neked egymillió forint? – kérdezi tovább a zsidó.

-Egy fillér, fiam!

-Adnál nekem, szegény zsidónak, egy-két fillért kölcsön?

-Várj egy-két percet, fiam!

Késsel-villával

A nagymama szeretné mihamarabb civilizált evésre nevelni unokáját:

-Pistike, minden jólnevelt ember késsel-villával eszik.

-Jó, de akkor melyik kezemmel fogom a húst?

A télfá nevű tréfa

Egy csepp közélet

Az idei durvasági rekordot Brüsszel tartja azzal, hogy a Grand Place-en nem állították fel a város karácsonyfáját, hanem egy 25 méteres úgynevezett „elektronikus télfát” építettek helyette, ami nem más, mint tévéképernyőkből összerótt installáció.

Amikor Goethe megírta Az ifjú Werther szenvedéseit, a benne emlegetett díszes karácsonyfa azonnal meghódította Németországot. Jókai Mór egyik karácsonyi novellája a Melyiket a kilenc közül? népmesévé színesedett a magyar irodalomban. Dickens Karácsonyi éneke állandóan szerepel a mozik és színházak műsorán, de nincs olyan gyermek, felnőtt is kevés, aki nem siratta el Andersen A kis gyufaárus lányát, aki sóvárogva nézi a gyönyörű karácsonyfákat, fagyoskodva a jéghideg utcán. Az újkori legendárium szerint az első világháborúban, 1914 karácsonyán a lövészárkok két oldaláról előbb átkiabáltak a katonák, majd az ellenségek – a németek, a franciák és a skótok – összejöttek rövid időre, feledve a gyilkolást, barátkoztak, cigarettáztak, és hevenyészett karácsonyfáikon gyertyákat gyújtottak. John Lennon karácsonyi dalát az egész világ ismeri, Bob Geldof „Do they know it’s Christmas?” dalából hárommilliót adtak el, és ebből segítette az etiópiai éhezőket. Babits Mihálytól Juhász Gyulán át József Attiláig vagy Ady Endréig minden költőnknek megvan a maga gyönyörű karácsonyi verse, prózája. Az isteni kisdéd születésének ünnepén százmillió keresztény gyűjti meg a gyertyát a karácsonyfán szerte a világon, és meg szeretneivel az éjféli misére. Lehet, hogy Jézus születése nem pontosan december 25. éjjelére esett, de a keresztények ezen a napon tartják 326-tól, az első niceai zsinat döntése óta.

A karácsony ünneplése meghódította a világot, és a Jézus születése felett érzett öröm mellett a család, a szeretet, az otthon és a békesség ünnepe lett, karácsonyfával, jellegzetes ételekkel és ajándékokkal. Évek óta próbálkoznak koptatni a karácsony fontosságát, kikezdeni az

ünnepek intimitását. A karácsony ugyanis hangsúlyosan családi ünnep, a szenteste a legszűkebb családé, apa, anya, gyerekek állják körül a fényben fürdő karácsonyfát, hogy másnap és harmadnap összejöjjenek a nagyobb rokonsággal, távolra szakadt testvérekkel, menyekkel, vőkkel, anyósokkal, apósokkal, unokákkal és a család barátaival. Lehet, hogy ez a zavaró? A család, melynek meghatározásával e pillanatban is adós az Európai Unió. Próbálták elvenni a kedvet azzal is, hogy évek óta hajtogatják, merő vásárlási örületbe torkollik az egész, esztelen kiköltekezés, ki tud drágább ajándékkal előrukkolni. Ez azonban kétélű fegyver, mert a kereskedelem a nagy karácsonyi vásár bevételéről le nem mondana. Aztán jött a háziasszonyok szánása, hogy számukra az egész ünnep csak robot, rohanás a bejgli, a rántott hal és a töltött káposzta háromszögében. Egy baráti házaspár ezen felbuzdulva tavaly elutazott külföldre karácsonyozni. Először és utoljára, mondták utóbb, amikor hazajöttek. Amerikában a karácsony szót igyekeznek kivésni a képeslapokról és a fejből, New Yorkban a Rockefeller Center előtt most is hatalmas karácsonyfa ragyog, de a jelszó a Happy Holiday, mert igaz, hogy az amerikaiak túlnyomó többsége keresztény, de mi van, ha megsértődik, aki nem. Az idei durvasági rekordot Brüsszel tartja azzal, hogy a Grand Place-en nem állították fel a város karácsonyfáját, hanem egy 25 méteres úgynevezett „elektronikus télfát” építettek helyette, ami nem más, mint tévéképernyőkből összerótt installáció, változatos színekben pompázik, sőt öt euróért megmászható. A hivatkozás, hogy nem akarják megsérteni a 25 százalékos mozlim kisebbség érzékenységét.

Kérdés persze, hogy mi van a 75 százalékos többségű keresztények érzékenységével. Emellett az Egyesült Arab Emírségekben például 30 méteres karácsonyfák állnak a plázákban és szállodák előtereiben. Az Európai Unió alaptörvényébe gyávaságból nem vették be a kontinens keresztény gyökereit, most pedig télfát állítanak, és a karácsonyi vásárból téli vásár lett. A kereszténység cementezte össze Európát évszázadokon keresztül, de a betlehemi három királyok, a mágus bölcsek ma messze elkerülnék Brüsszelt.

Seszták Ágnes

Magyar Nemzet

CD—ajánló

Bodnár Dániel Több, mint 30 szépirodalmi mű elemzése a bibliai alakok és szerzők szerint csoportosítva, word és pdf formátumban. - **CD - ára:**

Megrendelhető: iroda@zarandok.hu Ára: 600 Ft

Video-ajánló:

afiu.hu

A karácsonyi misztériumot közel hozó, aktualizáló kiváló alkotás

Gyorsnaptár 2013-ra

Február 8. Ifi-kör (Balatonszemes)

Február 11. Olvasókör

Február 15. Felnőtt katekézis

Február 23. Ministránsok és zsoldárénekesek őszi túrája

Március 11. Olvasókör

Március 14. Felnőtt hittan

Március 22-23-24. Szt. József búcsú+nagyböjti lelkigyakorlat

Április 15. Olvasókör

Április 19. Felnőtt hittan

Április 20. Ifi-kör

Április 27. Hittanosok tavaszi kirándulása

Május 13. Olvasókör

Május 17. Felnőtt hittan

Május 18. Ifi-kör

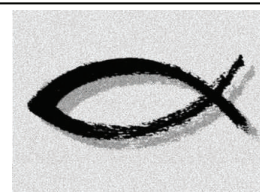
Május 20. Egyházközségi kirándulás

Május 31. Táboros szülői értekezlet

Június 4-11-18-25. Nyári mozi

Július 8-13. Lány tábor (Dömös)

Július 15-20. Fiú tábor (Dömös)

Januári programok:

Január 12.	Ifi-kör
Január 14.	Olvasókör
Január 18.	Felnőtt katekézis
Január 26.	Csocsó– és ügyességi verseny a kolostorban
Január 29.	Mária-csoport (Első alkalom!)

Alsóvárosi Harangszó

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: szentjozsefplebania@hotmail.com , honlap: www.szentjozsefplebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-10 és du. 4-6 között. Telefon: (93) 313-849 vagy 06/30/5085542